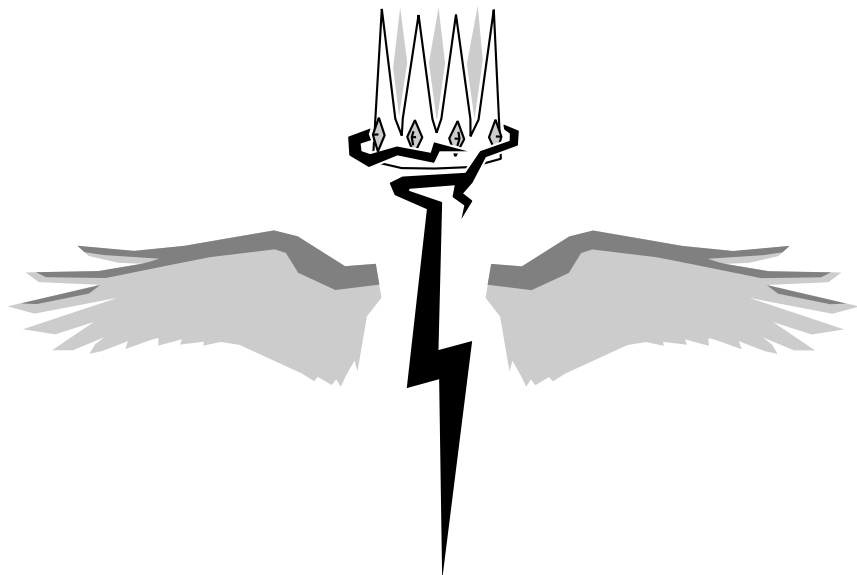

A szent villám története

Nagy Donát, 2020. október 23.

I. Úrkarm

Az első emlékem a nyers kíváncsiság... keresem a tudást és megragadom a kínálkozó lehetőséget...

Fiatal tanulóként a Magasiskola egyik nagy földszinti tanterméből néztem I. Úrkarm király bevonulását. A városban sok vitát szított a trónöröklés: néhányan örültek az új uralkodónak, de sokan úgy gondolták, hogy a nagybátyja jobb uralkodó lett volna. Az igazgató az utóbbiak közé tartozott és így a tanulók nagy bánatára nem rendelt el szünnapot. Természetesen amikor a dobosok megérkeztek a Magasiskola főépületéhez, akkor nem lehetett folytatni az előadást, így az oktatónk megengedte, hogy társaimmal az ablakhoz szaladjunk és megnézzük a felvonulást. Úrkarm király egy izmos testalkatú fiatal ork volt, akinek a vörös palástja jól kiemelte kirobbanó erejét. A király fekete szemei a hangosan ünneplő városi népet figyelték, mintha azok bármikor rohamozó lovakokká változhattak volna.

Az uralkodó rövid látogatása után a Magasiskola élete változatlanul folytatódott. Ezekben az években sok időt töltöttem a tanulással és rengeteg új dologgal bővítettem a tudásomat. Különösen nagy hatással volt rám Krasholm mester, aki már a bevezető elmetan előadásain is számtalan érdekességet és mély kérdést mutatott be.

Az elmetan egy nagy hagyományokkal rendelkező bölcséleti ág volt, amelyet azonban sajnos még a Magasiskolán is háttérbe szorított a jog, a varázslás, az orvoslás és más földhözragadt területek. Sajnos sokan hitték azt, hogy az elmetan pusztán az agy működéséről szól, esetleg kitérve még a tündék és törpök sajátosságaira is. Persze valóban az agyban lakozó közönséges elme, az anyagtalanul létező tündér-elme és a törpök gondolkodását kiegészítő tiszta emlékezet volt az elmék három leggyakoribb típusa, azonban az igazán jelentős és érdekes eredményeket sokszor éppen a szokatlan és ritka elmék vizsgálata biztosította. A bennem lakozó kíváncsiságnak és Krasholm mester fertőző lelkesedésének köszönhetően nem sokat töprengtem azon, hogy milyen utat

választok tanulmányaimban...

Ezekben az években az országunk helyzete gyorsan romlott, ahogy egyre inkább elmérgesedett a kapcsolat Ércpajzs herceg és a koronás unokaöccse között. Ez az első pár évben csupán szócsatákat jelentett, de utána az ország fejedelmei megelégtették a király önkényes döntéseit és hadakat gyűjtöttek az uralkodó ellen. A felkelők Ércpajzs herceget akarták a trónra ültetni, aki elfogadta a felajánlást és a mozgalom élére állt.

A viszályból a mi vidékünk sem maradt ki – még a Magasiskoláról is több varázsló, orvos és harci vajákos állt be Germes fejedelem seregébe. Az Ércpajzs herceg oldalán álló csapatok több csatában is erősebbnek bizonyultak és folyamatosan közeledtek a fővároshoz. Krasholm mester is csatlakozott hozzájuk – a szárnyas felderítők kalauzaként – és jellegzetes lelkiismeretes hozzáállásával intézte a háromszemű hollók ügyes-bajos dolgait is.

Egy esős nyári délutánon a könyvtárban ültem és éppen az emlékezetembe véstem Bölcs Zinnergun mester írásait a vezetők szerepéről, amikor Kjar, a fiatal vészmadár kinyitotta a holló-bejárót és berepült rajta. Nyers hangon szólalt meg:

– A tanárod halott.

– Kicsoda? Krasholm mester? Mi történt? – kérdeztem megdöbbenően, miközben távolabb raktam a drága könyvet a madár nedves tollaitól.

– A Koronásrend varázslói átverték a felkelőket: viharfutással át-siklottak egy tó vize felett és a csatához felvonuló lovagok mögött kegyetlenül feldúlták a gyengén őrzött táborát. Krasholm mester épp egy számszeríjat csörlőzött, amikor egy ork varázsló karmai közé került. Gyors, de rút halállal halt meg.

Ezután a vészmadár lehajította a fejét és mindketten hallgattunk. A három sötét szemből valahogyan hiányzott az a szokásos elégedettség, amit szinte mindenki összekevert a kárörömmel. Kissé tétovázva törtem

meg a csendet:

– A támadást varázslók követték el... Mi volt az elsődleges céljuk? Mi történt a társaiddal?

– Mészárlás – válaszolta a vészmadár a szokásosnál is nyersebb hangon. – A csata helyszínén szakadt az eső, ezért a sátrainkban voltunk a varázslók érkezésekor. Sok hollót már abban a szűk térben lekaszabol-tak; aki kirepült a csapdából, azoknak a szárnyait a varázslók gúzsba kötötték a hideg tűz zsibbasztó szálaival; aki pedig túlélte a zuhanást is, annak meg úgy tekerték ki a nyakát, mintha csak tyúkokról lenne szó. Én is a tyúkok szintjére kényszerültem: a szúrós és vizes fűben bujkálva szöktem meg előlük.

Kjar kissé oldalra és felfelé fordította a fejét, hogy jobban lássa a háta mögött lévő dolgokat, majd óvatosan lerázta nedves tollait és halkabban folytatta:

– És mindez nem érdekelt senkit ebben a viharverte városban: a városkapu őrsege csak a lovagok összecsapására lett volna kíváncsi, a vén Gyulany mester valami régi iratot olvasott és be sem engedett a szobájába, a többi tanár teljesen lezuhant a társuk halálhírétől, a tuskó igazgató pedig csupán azon bánkódott, hogy évjáradékot kell adni az özvegynek. Te vagy az első, aki foglalkozik a mi sorsunkkal is. Kras-holm volt még ilyen ember, ezért is követtük őt a veszedelembe...

A holló nem akart újra kirepülni az esőbe, így alaposan megtárgyal-tuk az eseményeket és eldöntöttük, hogy az Égi Vadász templomában fogunk segítséget kérni az események megbosszulásához. A vadász-papok kevesen voltak, de nem ismertek lehetetlent: megtalálták a buj-dosó útonállókat, leterítették a hatalmas sárkányt, kiszabadították a toronyba zárt királylányt... Tőlem persze távol álltak ezek a mesébe illő tettek, de kíváncsian vártam a találkozást azokkal a vitézekkel, akik szent fegyvereiket forgatva fáradhatatlanul vadásztak a szörnyetegekre. Ahogy elállt az eső, felidéztem az emlékezetemből Germes földjének a nagy térképét és hamar megtaláltam, hogy a templom a városon kívül

áll és a partvidéki útról a lefejezett sárkánynál kell lefordulni.

Ahogy elhagytuk a déli városkaput, én ütemesen sétáltam a szelíd dombok között kanyargó országúton, Kjar pedig siklórepülésben körözött a friss, esőillatú levegőben. Később délutánra érkezünk meg ahhoz az ősi kőszoborhoz, amely állítólag egy zsarnoksárkányt ábrázolt. A szobor nem volt túl impozáns látvány – a nyak kopott törésfelületben végződött és a jellegzetes formájú fej nélkül könnyen medvének lehetett nézni a híresen ravasz fenevadat.

A szoborral szemben kezdődő mellékúton szinte azonnal elértünk egy hosszan elnyúló földszintes, de az emberek magasságához tervezett épületet. Az Égi Vadász temploma egy völgyben állt és inkább tűnt kényelmes vidéki villának, mint ünnepélyes, szent helynek. Kisé bizonytalankodva megközelítettem a díszítetlen, de vaslemezekkel megerősített kaput és bezörgettem a nehéz, enyhén rozsdásodó kopogatóval. Ezután szinte azonnal fémesen zengő lépteket hallottam, majd kilépett a kapun egy sisakot és páncélt viselő alak.

– Tövis vitéz vagyok. Hogyan segíthetek? – kérdezte a fölém tornyosodó figura. A hang és a sisak alól kilátszó mosoly alapján kiderült, hogy a vitéz egy fiatal leány volt, aki hozzám hasonlóan húsz éves lehetett.

A szent fegyvert egészen későn vettem észre: valószínűleg a vitéz bal alkarjához szíjazott törben lapulhatott a halált osztó erő. Ez az apró fegyver nem tűnt veszedelmesnek, de tudtam, hogy még egy medve vagy bika is azonnal összeesne, ha a bőrét átszúrná ez a penge. Az elmetan szempontjából érdekesnek találtam azt a részletet, hogy az isteni hatalom a szörnyetegeknek az elméjét pusztítja el: fekete masszává alakítja a megsebzett lény agyát és idegeit.

A szomorú történetünket természetesen Kjar fejtette ki, aki a kalapomon ült és így majdnem vízszintesen nézhetett a leány szemébe. A vitéz figyelmesen hallgatta az elbeszélést és néhány részletet tisztázott gyors kérdésekkel, amelyek közül csak az elsőre próbáltam bólintással

válaszolni.

Amikor végeztünk, határozott elutasítást kaptunk:

– Mélyen sajnálom a háború összes áldozatát, de a kegyelmes urunk, I. Úrkarm király öfelsége nem nevezhető szörnyetegnek sem ezen beszámoló alapján, sem más általam ismert események alapján.

Erre a váratlan válaszra egyikünk sem tudott hirtelen reagálni, így Tövis rögtönzött prédikációba kezdett – mintha a falusi kisgyermeknek magyarázta volna az egyházának alapelveit.

– A szörnyeteg indok nélkül támad; nem csak védekezve vagy megtorlásképpen kezd pusztítani. Nem szörnyeteg az a fa, ami rádől a szegény favágóra és agyonüti azt. Nem szörnyeteg az a megriasztott vadkan, ami rátámad a hajtóra és eltíporja azt. Nem szörnyeteg az a személy, aki az ellene harcba vonuló ellenségeket rút eszközökkel fogadja. Természetesen nem csak a szörnyetegerok okoznak bajt, de a mi rendünk csak a szörnyetegerok ellen küzd.

Ezután a vitéz meghajolt, majd visszatért a beszélgetés elején használt hanghordozáshoz:

– Hogyan segíthetek? A rendünk csak a szörnyetegerok ellen folytat küzdelmet, de én és a bajtársaim szívesen felajánlunk például vacsorát és éjszakai szállást is.

Az ajánlatot köszönettel elfogadtuk, hiszen én nem értem volna vissza a városba sötétedés előtt, Kjar pedig érdeklődő hallgatóságnak mesélhette a háborús híreit. Az ebédlőcsarnokban kéttucat pap és tanítvány gyűlt össze, akik lelkesen fogyasztották a nagy kondérokban előhozott laktató, de ízletesnek nem nevezhető ételt.

Vacsora után megkerestem néhány fiatal tanítványt és puhatolódzni kezdtem a papok szertartásaival kapcsolatban. Nem sok unszolás kellett ahhoz, hogy az egyik bajszos legény mesélni kezdjen:

– Kivételesen ünnepélyes pillanat az avatási szertartás: egy tanítvány az ég felé emel egy szent fegyvert, majd utána már az Égi Vadász teljes jogú papjaként indul a küzdelembe. Általában ezután néhány

évvel következik a temetési szertartás, amikor az elesett pap testét a tanítványok fehér vászonba tekerik és elássák. A verem betemetése után a tanítványok egyike megkapja az elesett pap fegyverét és jöhet egy újabb avatási szertartás...

Ezután egy ork leány mesélt a keresési szertartásról is, ami gyakoribb és kevésbé meghatározó esemény volt, viszont közvetlenül támaszkodott az isteni hatalomra. Ennek végrehajtásához a pap egy vízszintes vaslemezhez nyomta a szent fegyver hegyét és a lemez felszínén repedések jelölték ki, hogy merrefelé találhatóak más szent fegyverek nagyjából egy napi járóföldön belül. Elsőre nem értettem, hogy ez miért lehet fontos dolog, de a tanítványok elmagyarázták, hogy ennek köszönhetően találják meg a szent fegyvereket olyankor, amikor senki nem tér vissza egy vadászatról.

Az éjszakát az átutazó papoknak fenntartott kis cellák egyikében töltöttem, reggel pedig korán indultam, hogy visszaérjek Fagorn mester mértan előadásra. Utamnak nem volt kézzelfogható eredménye, de megértettem, hogy a papok eszközei nem alkalmasak az ilyen helyzetek kezelésére. Az indokolatlan támadások rút, de egyszerű dolgok: a szent fegyverek előbb vagy utóbb, de leterítik az agresszív szörnyeteket. Ezzel szemben egy háborúban a harcosok az ellenség erőszakos tetteire válaszolnak nyers erőszakkal és ezt a gépezetet csupán táplálja azt, ha új vitézek lépnek a harcmezőre. Ennek megfelelően a papok csak olyan lényeket bélyegeztek szörnyetegnek, amelyek a kívülállókat is fenyegetik.

A vadászok templomában tett látogatás után visszakerültem a Magasiskola mindennapjaiba és nem volt időm arra, hogy a királlyal és a háborúval törődjek. Úgy alakult, hogy a háromszemű hollók engem tekintettek Krasholm mester örökösének és engem kerestek ügyes-bajos dolgaikkal; ez valószínűleg Kjar pletykáinak a gyümölcse lehetett. A vén Gyulany mester sokkal szárazabb módon tanított, mint a háborúban elesett tanítványa, de súlyos betegségekkel küzdve is átadott nekem

annyi tudást, amivel megszerezhettem a mesteri oklevelet.

A herceg és a király küzdelme még egy évtizeden át folytatódott, de végül a király legyőzte, elfogta és lenyakaztatta lázadó nagybátyját. A vidékünkön uralkodó Germes fejedelem is csupán azért került el a vérpadot, mert eltűnt a háború utolsó, különösen véres ütközetében. A király azonban nem örülhetett sokáig a győzelemnek: Mörvény anyó negyvenegy hajadont követelt a szolgálataiért és amikor ezt nem kapta meg, akkor vérfagyasztó átkot küldött a királyra. A jégbe dermedt királyi testet egy hónap várakozás után nyugalomba helyezték a családi kriptában, a Koronásrend pedig nehezen, de megtalálta és elfogta a rettegett boszorkányt. A máglyára kötözött ork vénasszony utolsó szavaival azt ajánlotta, hogy képes visszafordítani az átkot...

II. Úrkarm

Fiatal oktatóként a Magasiskola egyik emeleti irodájából néztem II. Úrkarm király bevonulását. A városban sok vitát szított a trónöröklés: néhányan örültek az új uralkodónak, de sokan úgy gondolták, hogy ő sem lesz jobb az apjánál. Az igazgató az utóbbiak közé tartozott és így a tanulók nagy bánatára nem rendelt el szünnapot. Természetesen amikor a dobosok megérkeztek a Magasiskola főépületéhez, akkor nem lehetett folytatni a megbeszélést, így társammal az ablakhoz mentünk és megnéztük a felvonulást. Úrkarm király egy elegáns fiatal ork volt, akinek az összetett ibolyaszínű motívumokkal díszített palástja kifinomult ízlésről árulkodott. A király fekete szemei a közelben vonuló testőröket figyelték, mintha azok bármikor álnok ördögfajzatokká változhattak volna.

Az uralkodó rövid látogatása után a Magasiskola élete változatlanul folytatódott. Ezekben az években sok időt töltöttem a tanítással, de továbbra is tanultam új dolgokat. A Magasiskolán sokan foglalkoztunk a természetrajz különféle területeivel, de ezen belül az elmetant csupán én és Sebe mester oktattuk ebben az időben. Sebe mester egy hoz-

zám hasonló korú, csendes természetű ork nő volt, aki Gyulany mester munkásságát folytatva a Mélyberántók kegyetlen észjárását tanulmányozta. Én a csodálatra méltó dolgokat kerestem az elmetanban és így alig foglalkoztam ezekkel a gyomorforgató szörnyetegekkel, Sebe mester viszont mindig büszke volt arra, hogy jól alkalmazható tudást gyűjt a tengeri szörny-istenek és az általuk létrehozott szolgálólányok ellen.

Ezekben az években az országunk helyzete gyorsan romlott, ahogy az új uralkodó egyre szigorúbb törvényekkel válaszolt az apja elvesztésére. A király eleinte még kereste azt, hogy hogyan lehetne feloldani Mörvény dermesztő átkát, de teljesen a vajákosok ellen fordult azután, hogy atyjának a jégbe fagyott testét egy vén átokűző kiolvasztotta és azonnal ropogásra sütötte egy összetett szertartás segítségével.

A vajákosok üldözéséből a mi vidékünk sem maradt ki – a Magasiskoláról is a vesztőhelyre hurcoltak több alkímistát, gyógyítót és harci vajákost, akikről kiderült, hogy a törvények kihirdetése után is alkalmazták titkos tudásukat. Eközben a Mélyberántók egyikének, a Nyakazónak a követői felbukkantak a fővárosban és mivel a király szolgálói inkább a vajákosokat üldözték, így néhány bosszúszomjas uraság szervezett önálló irtóhadjáratot a gonosz szervezet ellen. Sebe mester is csatlakozott hozzájuk – a Mélyberántók gaztetteinek szakértőjeként – és lelkesen készült arra, hogy éles helyzetben is kipróbálja a titkos tudását.

Egy szeles nyári délutánon a könyvtárban ültem és éppen a tanítványaimnak a vezetők szerepéről írt dolgozatait ellenőriztem, amikor Kjar, a vészmadár kinyitotta a holló-bejárót és berepült rajta. Nyers hangon szólalt meg:

– A társad halott.

– Kicsoda? Sebe mester? Mi történt? – kérdeztem megdöbbenően, miközben felszedtem azokat a dolgozatokat, amelyeket a szél lesöpört a padlóra.

– A Koronásrend harcosai megjelentek a Nyakazó szolgálóinak le-

győzése után és feltartóztattak mindenkit. Egy sebesült szektatag elmondta a katonáknak, hogy Sebe mester segítségül hívott egy apró lángtündért és így tudta megtalálni a nyakazó rablókat. Vajákosként elítélték és felakasztották.

A vészmadár szemeiben olyan sötét gyűlölet lakozott, amit még a Mélyberántók is megirigyelhettek volna. A gyűlölet nem ellenem irányult, de a lándzsahegyként a szemeim felé mutató csőr alatt még így is különös óvatossággal raktam össze válaszomat.

– A szörnyimádók legyőzését bizonyára örömmel fogadta mindenki... Hogyan túrték a városi polgárok a kivégzést? Mi lett az elismeréssel?

– Elcsalták – válaszolt a holló undorral teli hangon. – A szektatagokat és a nyakazó rablókat a király csatlósai toloncolták máglyára és ezért őket ünnepelte a tömeg. Senki nem foglalkozott azzal, hogy eközben az Acél Udvar pincéjében várakoznak azok, akik valóban tettek is a győzelemért. A támadást szervező uraságok figyeltek arra, hogy a rajtaütésről ne tudjon senki idő előtt; a Koronásrend pedig figyelt arra, hogy utólag se derüljön ki, hogy mi történt.

Ezen a ponton Kjar végre észrevette azt, hogy a csőre veszélyesen közel van az arcomhoz, így hátrébb ugrott, majd változatlan lendülettel folytatta:

– A legnagyobb gyalázat persze az volt, amikor reggel, a kitoloncolás előtt nem sokkal megjelent egy pökhendi hivatalnok, aki bejelentette, hogy Sebe kegyelmet kapott a királytól, ritka kivételként elkerülheti a törvény által előírt máglyahalált és csupán arra utasítják, hogy kövesse a törvényszolgákat az akasztófához. Még maga a Nyakazó sem küldi ennyire felesleges halálba azokat, akik az ő oldalán küzdenek!

Ezután átbeszéltük az történeteket, de saját erőből nem találtunk méltó választ a király gonoszságára. Végül kitaláltuk, hogy elmegyünk az Égi Vadász templomába és segítséget kérünk az események kezeléséhez. A papok kevesen voltak és csak az állandó hadakozáshoz értettek, de ott az edzettségük, tudásuk és szent fegyverzetük lehetővé tette,

hogy bárkivel és bármivel szembeszálljanak. Tudtuk, hogy a templom nincs közel, de számíthattunk arra, hogy ott udvarias fogadtatást és jó tanácsokat kapunk.

Ahogy elhagytuk a déli városkaput, Kjar a magasban szárnyalt, a szállókésekkel dacolva, de egy idő után megunta a küzdelmet és így a vállamon ülve tette meg az út második felét. Estére elértük a zsarnoksárcányt formáló ősi kőszobrot, amelyet az eltelt évek alatt szinte teljesen benőtt a szúrós vadrózsa. A fej nélküli sárcány a szörnyetegek feletti győzelemre utalhatott, de nekem most egy másfajta fej nélküli szörnyeteg, a nyakazó rabló jutott eszembe róla.

A szoborral szemben kezdődő mellékúton hamar eljutottunk az Égi Vadász földszintes, fehérre meszelt templomához. Az épület által nyújtott szélárnyékban megkönnyebbülve odamentem a masszív kapuhoz és bezörgettem a bronz kopogatóval. Nemsokára tompán koppanó léptekeket hallottam, majd kitérte a kaput egy szívós bőrkabátot viselő alak.

– Cölöp vitéz vagyok. Mit akartok? – kérdezte a fölém tornyosodó figura. A vitéz egy izmos középkorú ember volt, aki hozzám hasonlóan negyven éves lehetett. Az egyébként sem túl barátságos arcot legalább négy különböző sérülés nyomai csúfították el, amelyekből kiolvasható volt, hogy Cölöp vitéz a sárcányoktól kezdve az íjászokig mindenféle ellenséggel verekedett már.

A vitéz a kezében hordozta a szent fegyverét, egy csillogó pengéjű harci fejszét. Ezen a hatalmas fegyveren elsőre túlzásnak tűnt az isteni áldás, de némi töprengés után rájöttem, hogy nehéz fémtárgyakkal csak a hús-vér lények elméjét lehet jól szétverni, viszont az Égi Vadász hatalma végzetesen hatékony a tündérek, szellemek, lidércek és más anyagtalanul létező elmék ellen is.

A szomorú történetünket természetesen Kjar fejtette ki, aki a kalapomon ült, de még így is felfelé fordított fejjel beszélt. A vitéz cikornyás káromkodásokkal fejezte ki együttérzését és hangosan nevetett annál a jelenetnél, amikor Sebe megtalálta a pócegödörben bujkáló nyakazó

rablókat.

Amikor végeztünk, határozott elutasítást kaptunk:

– Ezt jól megszívtátok ti és a haverjaitok is, de sajnos nem tudok ürügyet találni arra, hogy szörnyetegnek minősítsem kegyetlen urunkat, II. Úrkarm király őjaljasságát.

Erre a váratlan válaszra egyikünk sem tudott hirtelen reagálni, így Cölöp széttárta karjait és rögtönzött prédikációba kezdett – mintha az ivócimboráinak mesélte volna az egyházának alapelveit.

– A szörnyeteg kiszámíthatatlan; még az óvatoskodó alakok is pórul járhatnak miatta. Nem szörnyeteg az a szakadék, ahol a halálba zuhannak a szülői tilalom ellenére játszadozó kölykök. Nem szörnyeteg az a vízitündér, amelyik megfojtja a szent kútba beleköpő alakokat. Nem szörnyeteg az a személy, aki kihirdeti követeléseit és tönkreteszi azokat, akik úgy döntenek, hogy dacolnak vele. Természetesen a szörnyetegek mellett sok más lény is megérdemelne egy kiadós verést, de a mi rendünknek nincs elég fegyvere ilyen dolgokra.

Ezután a vitéz köpött egyet, majd visszatért a beszélgetés elején használt hanghordozáshoz:

– Akartok még valamit? A rendünk csak a szörnyetegek ellen verekszik, de a haverjaim biztos megvendégelnek titeket, ha bejöttök a templomba.

Így adódott, hogy az utunk egyetlen eredménye ismét egy egyszerű, de kiadós vacsora lett. Az étkezőcsarnokban csupa ismeretlen arc fogadott minket és még az előző látogatásom emlékeit felidézve is csak néhány személyt tudtam azonosítani. Persze biztos voltak papok, akik átköltöztek másik templomba vagy éppen vadásztak, de így is nyilvánvaló volt, hogy a két látogatásom között sok pap és tanítvány vált a szörnyetegek eledelével.

Vacsora után a Éger vitéz, a templom gondnoka megkeresett minket és puhatolódzni kezdett a nyakazó rablók megtalálására használt praktikával kapcsolatban. Kjar látta a szörnyetegeknek a megkeresé-

sét, én pedig felidéztem elmémből azokat a feljegyzéseket, amelyeket korábban láttam Sebe mester asztalán, és így egészen jól összeraktuk, hogy mire jók a szakállgyújtogató tündérek és honnan lehet eltanulni az idomításukat. Persze hangsúlyoztuk a vitéznek, hogy nem szeretnénk ezzel őt is akasztófára juttatni; de erre a tünde gondnok szelíd mosollyal válaszolt:

– Úrkarm király hatalma korlátozott területben és időben is; a Nyakazó szörnyetegeit pedig a világ minden táján irtjuk és valószínűleg még évszázadok múlva is irtani fogjuk. Meg egyébként is – itt a hegyes füleire mutatott – ha ezt a testet bárki bárhová felakasztja, akkor három nap alatt újra testet öltök valami bokor alatt és ha fontos dolgokból maradtam ki, akkor személyesen veszek elégtételt...

Az éjszakát az átutazó papok szobájában töltöttem; a hosszú sétának köszönhetően sokáig aludtam és a papok már a reggeli utolsó falatkáit fogyasztották, amikor felkeltem és elindultam. Utamnak nem volt kézzelfogható eredménye, de megértettem, hogy a papok eszközei nem elegendőek az ilyen helyzetek kezelésére. A váratlan támadások rútnak, de egyszerű dolgok: a szent fegyverek előbb vagy utóbb, de leterítik az alattomos szörnyeteget. Ezzel szemben ha a vadászok védelmeznének olyan személyeket, akik önállóan is elkerülhetnék a bajt, akkor ezt látva egyre többen támaszkodnának erre a védelemre és ez hamar kiérdemelné a rend lehetőségeit. Ennek megfelelően a papok csak olyan lényeket bélyegeztek szörnyetegnek, amelyek az elővigyázatos személyeket is fenyegetik.

A vadászok templomában tett látogatás után visszakerültem a Magasiskola mindennapjaiba és nem volt időm arra, hogy a királlyal és a törvényeivel törődjek. Úgy alakult, hogy én lettem Sebe mester örököse az ördögi elmék tanulmányozásában; felfegyvereztem magamat az ehhez szükséges tudással és idősebb tanítványaimnak adtam át korábbi feladataim jelentős részét. Eközben a fejünk felett sorra hullottak az igazgatók: az első tiltakozásképpen lemondott a tisztségről, amikor

a tanárok közül elhurcoltak négy vajákost; a következőt megfosztották rangjától, mert a kopaszodás ellen egy bujkáló boszorkánytól vett csodaszert; az utána következő egy doktornő volt, aki a dögmirigy el-lenszerét keresve maga is elkapta a végzetes kórt...

Ebben az évtizedben az egész országot hasonló bajok sújtották. Az országban rút betegségek terjedtek és a vajákosok ellen hozott intézkedések is egyre durvultak, hiszen sokan gyanakodtak arra, hogy ők szabadították el a betegségeket. Végül azonban a járványos varangybőr sok más ork után a kis Sáfel hercegnőt is leterítette. Ahogy a király végignézte a lányának a rút halálát, teljesen összeomlott: visszavonta törvényeit és könyörögve gyógyító-vajákosokat hívott a királyi udvarba. Elsőként Izarfán, a híres tünde csodadoktor érkezett meg, aki közismert volt arról, hogy ükapáink idejében egy hájas vén fejedelemasszonyból csinos leányzót faragott – majdhogynem szó szerint. A módszerei elsőre elegendőnek tűntek, de utána a kiújuló betegség ágyba kényszerítette a királyi család minden tagját és a sorra gyülekező vajákosok már minden misztikus erőt segítségül hívtak – a tomboló viharoktól kezdve a szelíd vadvirágokig...

III. Úrkarm

Fiatal igazgatóként a Magasiskola főépületének a tornyából néztem III. Úrkarm király bevonulását. A városban sok vitát szított a trónöröklés: néhányan örültek az új uralkodónak, de sokan úgy gondolták, hogy ő sem lesz jobb az apjánál. Én is az utóbbiak közé tartoztam és így a tanulók nagy bánatára nem rendeltem el szünnapot. Természetesen amikor a dobosok megérkeztek a Magasiskola főépületéhez, akkor nem lehetett folytatni a kérvények elbírálását, így magányosan az ablakhoz vonultam és megnéztem a felvonulást. Úrkarm király egy hetyke fiatal ork volt, akinek az aranytól és zaffiroktól csillogó palástja büszkén hirdette vagyonát. A király szikrázó szemei a saját ökölbe szorított kezeit figyelték, mintha azok bármikor kigyózó tapogatókká

változhattak volna.

Az uralkodó rövid látogatása után a Magasiskola élete változatlanul folytatódott. Ezekben az években sok időt töltöttem a Magasiskola vezetésével, de továbbra is tanítottam és még mindig tanultam új dolgokat. A pályám során számos fiatalat nevezhettem tanítványomnak, de közülük is kiemelkedett egy tünde, Borostyán, aki a mesteri oklevél megszerzése után is a Magasiskolán maradt, hogy a szikratündérekkel kapcsolatos kérdéseket kutassa. Ezt a ritka és titokzatos lényt én csak a régi mesékből ismertem, ahol egy segítőkész figura volt és törpöntúli ügyességet kölcsönzött a szegény szabólegénynek. Élő szikratündért a tanítványom sem tudott keríteni, de régi feljegyzéseket és történeteket összehasonlítva egészen tiszta képet alkotott arról, hogy valójában hogyan működhetnek ezeknek a lényeknek a mesés képességei.

Ezekben az években az országunk helyzete gyorsan javult, ahogy a vajákosok kitapasztalták, hogy milyen megtisztító praktikákkal lehet megfékezni a járványok terjedését. Ezalatt azonban az orkok között tomboló varangybőr és a többi járvány alaposan megtizedelték az előkelőket is, így az uralkodónak nem maradt jelentős vetélytársa vagy ellensége. A király alaposan kihasználta ezt a szabadságot: követek helyett inkább mutatóványosokat fogadott udvarában, hadjáratok helyett inkább fényűző mulatságokat szervezett, továbbá egyre több és több időt töltött a Selyem Udvarban. Ezt akár Holdruta királyné szépsége is indokolhatta volna, de mindenki tudta, hogy nem ez a helyzet: számtalan hajmeresztő történet keringett arról, hogy mit művelt Úrkarm király a folyamatosan bővülő háremben.

A király züllesztő hatásából a mi vidékünk sem maradt ki – egy alkalommal még a Magasiskola hiszékenyebb tanulóit is megpróbálták behálózni a királyi kerítők. Az érintettek között volt egy előkelő származású ork leány is, akinek a szülei felháborodtak az eseten és úgy döntöttek, hogy elutaznak a fővárosba panaszt tenni. Borostyán mester is csatlakozott hozzájuk – a Magasiskola megbízott képviselőjeként

– hiszen egyébként is azt remélte, hogy a fővárosi könyvtárakban többet megtudhat a „rejtelmes varázskörről”, amelyet több forrásban is említettek.

Egy füledt nyári délutánon a könyvtárban ültem és éppen a Magasiskola vezetése közben felmerülő problémákon töprengtem, amikor Kjar, a vén vészmadár berepült a nyitva hagyott holló-bejárón. Nyers hangon szólalt meg:

– A tanítványod halott.

– Kicsoda? Borostyán mester? Mi történt? – kérdeztem megdöbbenően, majd az utolsó cseppig kiittam a poharamban lévő hűsítő italt.

– A Koronásrend fogdmegei napokkal a panaszos ügy elintézése után törtek rá, amikor éppen a könyvtárban olvasott valamit. Belökték az olvasóterem ajtaját, megragadták és eltörték a meglepett tünde ujjait, majd elhurcolták a élettelen testet az Acél Udvarba. Nem hinném, hogy valaha viszontlátjuk.

A vészmadár szemeiből hiányzott a remény, pedig fióka kora óta tudhatta azt, hogy a tündék az élet és növekedés tündérei, akik könnyűszerrel újraformálhatják az emberszerű testüket, ha valami apró sérülés miatt elveszítik azt.

– De hiszen egy tündét nem lehet csak úgy megölni... Honnan tudhatjuk, hogy nem tér vissza? Mi akadályozza az újjászületést?

– Megátkozták – válaszolt a holló fáradt hangon. – A támadók olyan parancsról beszéltek, hogy a tünde hátrahagyott testét a fába döfött pengéhez kell vinni. Sajnos biztos, hogy a sok udvari vajákos egyike ismer valami sötét praktikát tündék végleges elpusztítására, különben nem bajlódtak volna ezzel a támadással. Igaziból már pár éve is hordoztam egy hírt arról, hogy egy tünde háremhölgy a Selyem Udvar falain kívül öltött új testet, majd nem sokkal később nyomtalanul eltűnt. Én akkor még arra gyanakodtam, hogy a háremhölgy csupán kiszökött az országból, de valószínűleg azoknak volt igaza, akik már akkor is tündék végleges elpusztítását emlegették.

Ezen a ponton Kjar kicsit kifújta magát, széttárta és kinyújtotta a hosszú út alatt elfáradt szárnyait, majd folytatta az elbeszélést:

– Én persze az egész rajtaütés során tehetetlen voltam és mozdulatlanul bámultam a társam elvesztését. Amikor belökték az ajtót, akkor egy kényelmes, magas polc tetején ültem és mivel a személyeknek nincsen felfelé néző szeme, így ez megmentette az életemet. Először egy nagydarab ork tört be, utána meg egy ember varázslónő is érkezett felhúzott számszeríjjal, nem tudtam semmit tenni ellenük. Miközben elhurcolták a tünde hátrahagyott testét, megpróbáltam segítséget kéríteni, de a könyvtár közel volt a palotához és nem találtam senkit, aki a reggeli napsütésben szembeszállt volna a koronás címert viselő harcosokkal.

Ezután úgy döntöttük, hogy elmegyünk az Égi Vadász templomába és segítséget kérünk az események feldolgozásához. A papok kevesen voltak és egész életükben hadakoztak az olyan veszélyek ellen, amelyekkel mások nem is foglalkoztak, viszont jól tudták azt, hogy a nehézségek és a bajtársak elvesztése után hogyan lehet felállni és folytatni a küzdelmet. A messzi templomba vezető út hatalmas kihívásnak tűnt, de tudtuk azt, hogy a papoktól józan gondolatokat kapunk ebben a fájdalmas helyzetben is.

Ahogy elhagytuk a déli városkaput, perzselő napsütésben sétáltam a poros úton, ami még fiatalabb koromban is izzasztó próbatétel lett volna. Kjar már az út kezdetén is kimerült volt a sok repüléstől, így végig a kalapomon utazott. Napnyugta körül elértük a zsarnoksárcsász szobrát, amelyet az eltelt évek alatt valaki megtisztított és felújított. A sárcsász új fejét ügyes szobrász készítette, aki azonban sajnos az Ókerti Bestiáriumban található pontatlan leírás és rajz alapján dolgozott. A szobor lábainál egy kő tábla állt: „A fényes tekintetű Úrcsász király dicsőségére helyreállítva uralkodásának negyedik esztendejében”.

A szoborral szemben kezdődő mellékút enyhe lejtőn haladt lefelé és ezzel az utolsó lendülettel végül sikeresen eljutottunk az Égi Vadász

templomához. A templom meszelt falai sötétnek tűntek, ahogy a lemenő nap éppen alábukott az épület túloldalán. Az impozáns, kovácsolt indákkal díszített kapuhoz lépve bezörgettem az ezüst kopogtatóval. Némi várakozás után halkan csoszogó lépteket hallottam, majd kitérte a kaput egy drága bársonyköntöst viselő alak.

– Csombord vitéz vagyok. Mit kerestek itt? – kérdezte a fölém tornyosodó figura. A vitéz egy köpcös, idős ork volt, aki hozzám hasonlóan hatvan éves lehetett. Szent fegyvert nem láttam nála, de a laza ruházat alatt akár egy kard is elfért volna észrevétlenül.

– Az Égi Vadász papjaihoz jöttünk tanácsot kérni – válaszoltam egyidőben a kalapom tetején ülő hollóval.

– Akkor bizony elkéstemek hat évvel. A király parancsára a rendet feloszlatták, a szent fegyvereket a kincstárba gyűjtötték, a templomokat bezárták, a volt papokat pedig feleskették a koronára.

Hirtelen nem tudtam semmit mondani erre a váratlan hírre. Valószínűleg Kjar is meglepődött, ugyanis ő gondolkodás nélkül kérdezősködni kezdett:

– Hogyan tehetett ilyet a király? Nem félt attól, hogy vadászat indul ellene?

– Épp fordítva történtek a dolgok: a papok vadászatot indítottak valami ürügy miatt, de a király pusztá karmokkal küzdve is legyőzte az ellene küldött fejszés gyilkost. Amikor kiderült, hogy a harci fejsze az Égi Vadász erejét hordozta, akkor király úgy határozott, hogy feloszlattja a rendet. A becsületes vadászok örömmel csatlakoztak a királyi hadakhoz, ahol már tisztességes zsoldot is kapnak a szörnyetegek elleni küzdelemért. Csupán a rendet háttérből irányító tündékek nem tették a változás, de ők megbűnhődtek gáztetteikért: a Koronásrend a saját fegyvereikkel irtotta ki őket.

Ezek alapján világossá vált, hogy itt segítség helyett csak veszedelem várhat rám, így elnézést kértem a zavarásért, udvariasan köszöntem és sarkon fordultam. Pár lépés után azonban a királypárti ork utolért

és megállított a jobb vállamra helyezett karmokkal. Hirtelen azt hittem, hogy a másik kéz karmaival azonnal feltépi a torkomat, de csupán egy udvarias meghívást kaptam:

– Térj be hozzám vendégségre, idegen! Hamarosan leszáll a sötétség, és te nem tudod holló módjára az erdőben tölteni az éjszakát.

Megpróbáltam kitalálni valami ürügyet, de jobban belegondolva valóban túl éhes, fáradt és öreg voltam ahhoz, hogy visszautasítsam az ajánlatot. Reméltem, hogy legalább Kjar szárnyra kap és a biztonságos erdőben éjszakázik, de a kíváncsi vészmadár a kalapomon maradt, ahogy bementem a kapun.

Az épület teljesen átalakult az eltelt évek alatt: a folyosót felakasztott fegyverek helyett hímezett falikárpit díszítette, a kőpadlóról hiányzott a sár és a por, az izzadságszag helyett pedig füstölők illatát lehetett érezni. Utunk az étkezőcsarnokba vezetett, ami azonban sok éhes vitéz ellátása helyett néhány előkelő személy kényelmes együttlétére volt berendezve. Látható volt, hogy a házigazdám elkezdett egyedül vacsorázni nem sokkal az érkezésem előtt, de egy takaros ork szolgálólány gyorsan megterített nekem is.

Az ízletes étel mellett hamar elfelejtettem a rémületemet és a bemutatkozásaink után meglepően könnyed beszélgetés alakult ki. Kiderült, hogy a házigazdánk korábban tehetős fűszerkereskedőként élt a fővárosban, azonban négy esztendővel ezelőtt átadta az üzletet a leányának, megvásárolta a templom épületét és elköltözött erre a nyugodt és szép vidékre. A vacsora mellett Csombord vitéz mesélt kalandos utakról, érdekes ételekről és jelentős üzletekről, én is elmeséltem néhány elmetani érdekességet, Kjar pedig beszámolt a főváros friss eseményiről. Szerencsére a vendéglátónk nem firtatta azt, hogy miért kerestük a papokat, mi pedig figyeltünk arra, hogy ne beszéljünk utunk eredeti céljáról.

Miután jóllaktunk, a szolgálólány hozott kiváló délvidéki bort is, ami mellett tovább folytatódott a beszélgetésünk. Én óvatosan bántam az itallal, de a vészmadár az apró testéhez képest jelentős mennyiséget

kortyolt be. A pocakos ork is bőségesen ivott, majd eldicsekedett az-
zal, hogy valójában ő az Égi Vadász egyetlen papja az országban. A
vitéz kereskedő széles mosollyal fogadta csodálkozásunkat, majd feltá-
pászkodott a székből és hívott bennünket, hogy nézzük meg a szent
fegyvert, amit a templom épületével együtt megkapott a királytól. A
hosszú lépéseit követve eljutottunk egy kisebb helyiségbe, ahol egy szo-
katlan formájú bútor állt fehér vászonnal letakarva. Itt a házigazdánk
a kezembe nyomta az olajlámpást, majd egy színpadias mozdulattal
felemelte a hatalmas vásznat.

A vászon alól egy hatalmas, tizenegy királyi arasz hosszúságú vasda-
rab került elő. Nem tudtam semmi hasonlót felidézni az emlékeimből,
de a büszke tulajdonos szerencsére azonnal elmondta, hogy mit látok:

– Ez Zengija királynő vezérgályájának a megszentelt döfőorra, ami-
vel a bátor úrnő még a Mélyberántók ellen is harcba szállt. Sajnos
néhány évtizeddel később a gálya a parti szikláknak csapódott egy vi-
harban és a papok csupán jóval később emelték ki ezt a nemes fegyvert
a vizekből. Biztos ravasz mérnökük volt, hiszen a király emberei még
az épületből sem tudták elszállítani a döfőorrot.

– Én többször is hallottam már Zengija királynő történetét – szólalt
meg Kjar a fegyver tetején állva – de mindig csak mesemadaraktól.
Egy ilyen szent döfőorr csak a mesékben működhetne: a valóságban a
Mélyberántók alámerülve könnyedén kikerülnék.

– Márpedig ez a fegyver valódi darab – erősködött a kereskedő. –
Egy örökkévalóságot töltött a tenger fenekén, de az isteni hatalom meg-
védte a rozsdától és most is úgy csillog, mintha ma kovácsolták volna.

Kjar folytatta volna a hitetlenkedést, de én inkább a szavába vág-
tam:

– Könnyen meggyőződhetünk a fegyver valódiságáról: egyszerűen
csak nyomjunk hozzá egy felesleges vasdarabot a döfőorr csúcsához és
ha megreped a felszíne, akkor az jelzi az Égi Vadász hatalmának a
jelenlétét.

– Remek ötlet! – helyeselt a házigazda. – A pincében még mindig nagy kupacban állnak a keresési szertartáshoz használt vaslemezek. Mindjárt felhozok belőlük néhányat, mielőtt teljesen megeszzi őket a rozsdá!

Kíváncsi voltam arra, hogy mi maradt a papok után a templom pincéjében, így követtem az orkot. A pinceajtón pókhálók feszültek, odalenn pedig dohos levegő fogadott bennünket. A mennyezet még központi pincejáratban is alacsonyan volt: Csombord vitéz nem tudott felegyenesedni még a boltívek közepénél sem, a vészmadár pedig csak a vállamon fért el a kalapom helyett. A folyosó mindkét oldalán betört ajtók sorakoztak: valószínűleg fejszékkel verték szét őket a templom megszállása során.

Ahogy követtem a házigazdát a folyosón, Kjar egyszer csak megbökött, majd a mennyezet felé intett csőrével. Az előttem imbolygó lámpa halvány fényénél éppen ki tudtam betűzni a kövekbe karcolt két feliratot: „ÖLD A ZSARNOKOT” és „RÓZSA VOLT, RÓZSA VAN, RÓZSA LESZ”. Az első üzenet egyértelmű volt, a másodiknál viszont kétszer is felidéztem magamban a betűk formáját, mire elhittem, hogy valóban ezt az üzenetet írták fel. A feliratok tanulmányozását a kereskedő szakította meg, aki egy kurjantással kihajolt egy ajtónyílásból és felmutatott néhány csikorgó fémlamezét.

Ezután kimásztunk a hűvös járatokból és visszaértünk a szent dőfőorr szobájába, ahol az ork egy határozott mozdulattal hozzányomta az egyik lemezét a hatalmas vaseszköz zömök csúcsához. Ahogy én is dőfőorr fölé hajoltam, tisztán láthattam egy hajszálvékony, vízszintes hasadék növekedését a lemezen. Csombord vitéz megvárta, hogy a hasadék elérje a lemez szélét, majd felmutatta nekünk az eredményt és elégedett mosollyal nézte azt, ahogy a lámpást közel emelve alaposan megvizsgáltam a lemezt. Kjar is szóltanul bámult a három fekete szemével – régen láttam ennyire meglepettnek a vén madarat. Végül a házigazda törte meg a csendet:

– Na, akkor folytatjuk az ivást?

Az étkezőbe visszatérve tovább beszélgettünk, de pár történettel később a házigazdánk ledőlt az asztalra és elkezdett hangosan horkolni. Hirtelen nem tudtam, hogy mi lenne az illendő megoldás ebben a helyzetben, de szerencsére hamar előkerült egy markos szolgálégény, aki egy gyors mozdulattal kiitta a maradék bort a kereskedő poharából, majd elcipelte a hálósobába a mélyen alvó vén orkot.

Eközben megjelent a barátságos szakácsnő is, aki útba igazított minket a vendégszobához, majd elkezdte elpakolni a poharakat. Fáradt testemnek megkönnyebbülést jelentett végignyúlni a puha ágy közepén, azonban aludni nem tudtam, hiszen az elmémben vadul küzdöttek a figyelemért a félbehagyott ügyek.

IV. Emlékek

Szokásomhoz híven elkezdtem sorra előhívni a fontos eseményeket, hogy azok bevésszék az emlékezetembe. Először felidéztem az ígéretes terveimet, amelyekkel a jogászok és orvosok közötti ellentéteket akartam rendezni. Ez az ostoba civakodás már több álmatlan éjszakát adott nekem az elmúlt hetekben, de most a vészmadár érkezése mégis teljesen kisöpörte az ötleteimet a közönséges emlékezetemből.

Ezután következett tanítványom halálhíre, ami másodszor végighallgatva nem megdöbbenő volt, hanem egyszerűen csak szomorú. Felfigyeltem viszont arra, hogy a könyvtárban csak Borostyán mestert kapták el, és a tényleges panasztevők sorsáról nem mondott semmit a vészmadár. Sajnos a szememet kinyitva láthattam azt, hogy Kjar már alszik, így ezt a kérdést reggelre halasztottam.

A templomban talált rejtélyek közül a kőbe vésett üzenettel kezdtem, de feladtam a kísérletezést azután, hogy balladákból, krónikákból, mesékből és hasonlókból százötvenkét rózsával kapcsolatos részt tudtam felidézni, amelyekből ötvenkilenc még királyokhoz vagy gyilkosság-hoz is kapcsolódott. Jobban belegondolva kezdtem úgy érezni, hogy a

felirat csak a király törp csatlóságait akarta őrületbe kergetni... ami jól illett ahhoz, hogy az Égi Vadász fegyverei az elmét támadják meg.

A következő fontos rész az volt, ahogy a szent döfőorr hasadékot formált a vaslemezen. Mivel fekvő fegyverrel végeztük a szertartást álló helyett, így az nem volt nagy meglepetés, hogy vízszintes repedést kaptunk. Persze vízszintes irány is volt kétféle, úgyszólván elkezdtem felidézni és összeilleszteni a látottakat: a vágat irányát a lemezen, a döfőorr látványát a kamra ajtajából, az ajtók helyzetét a folyosón, az ablakok helyzetét bizonyos szobákban, a korábbi látogatásaim során az ablakokból látott dombtetőket és végül Germes földjének térképét a Magasiskola könyvtárában. Hatodrendű illesztésem elárulta, hogy a hasadék nem a város irányába, hanem egyenesen dél felé mutat. A szertartásunk nem árult el semmit arról, hogy a másik fegyver keleti-nyugati irányban hol van, de mivel a túlméretezett szent fegyvert nem tudtuk forgatni, így nem tudtam ennél többet kideríteni.

Amikor a vigyorgó kereskedő az orrom alá dugta a vaslemezt, akkor elsősorban udvariasságból bámultam olyan sokáig a hasadékot, de most felfigyeltem arra, ahogy az olajlámpás fénye megcsillant a hasadék végénél. Még egyszer felidéztem ezt a pillanatot és így megállapíthattam azt, hogy a hasadék legvége megtörik és egy rövidke szakaszon lefelé halad. A lefelé haladó rész alig volt hosszabb egy pergamenlap vastagságánál, de egyenes volt és több alkalommal is jól látszott az előnyös megvilágításnak köszönhetően. Az első tippem az volt, hogy a lemez megcsúszott és elfordult a fegyver hegyéhez képest, de ezt gyorsan ki-zárhattam a megfelelő emlékképet felidézve.

A következő lehetőség jóval érdekesebbnek tűnt: a lefelé haladó szakasz jelezhetett egy másik szent fegyvert, amely a döfőorr alatt, a pincében volt. Elmémben felépítettem az épület szerkezetét és azonosítottam azt az ajtónyílást, ami a döfőorr kamrája alatti helyiségbe vezetett. Ennek a pincehelyiségnek a tartalmáról nem tudtam semmit, de elképzelhetőnek tűnt, hogy a túlerő ellen küzdő papok eldugtak

ott egy szent fegyvert. Tovább táplálta a reményeimet az, hogy az itt rejtőző fegyvert a közönséges keresési szertartás alapján nem lehetett elkülöníteni a felette lévő ismert és gyakorlatilag mozdíthatatlan szent dőfőorrtól.

Tapasztalatból tudtam, hogy egy ilyen rejtély úgyis egész éjszaka ébren tartana, így elhatároztam, hogy inkább utánajárok a kérdésnek. Lemásztam az ágyról, felvettem a szobánkban hagyott olajlámpást és rövid hallgatóság után lementem a pincéhez. Ha már itt voltam, megvizsgáltam a mennyezetet is, de a Kjar által megtalált két feliraton túl csupán egy töredéket találtam: itt a pap felvéste a „HA EL” betűket, majd félbehagyta az írást, feltehetően a királyi csatlósok érkezése miatt.

A mennyezet átvizsgálása után elmentem abba a helyiségbe, amely a dőfőorr kamrája alatt volt. Itt az ajtó kerete még bezárva állt és csak a szétvert középső ajtódeszkák helyén tudtam bemászni. Úgy tűnt, hogy ebben a raktárban már a vadász-papok is lomokat tároltak: a fekete foltos szőnyegtől kezdve a törött ládákig minden volt itt.

Ahogy an alaposabban körülnéztem, világossá vált, hogy valaki alaposan átkutatta ezeket a holmikát: több zsákot is felváltak vagy kiborítottak a földre. Hogy kiigazodjak a lomok között, felidéztem és kibővítettem az előző illesztésemet és ezzel megállapítottam, hogy a helyiségen belül hová mutat a hasadék, amit az isteni hatalom formált a vaslemezen. Eközben felismertem azt is, hogy a hasadék nem csak a pincére mutat, hanem a pince padlója alá is, ahonnan én biztosan nem tudtam kiásni a fegyvert.

Ennek ellenére úgy ítéltm, hogy ha lejöttem a pincébe, akkor már nem szabad távozni a lomok átvizsgálása nélkül. Ahogy a nagyobb tárgyakon lépkedve bemásztam a raktár sarkába, fémes csikorgást hallottam a lábaim alatt. Nem akartam a homályban belekapni egy szent fegyver pengéjébe, így egy törött végű sodrófával kezdtem turkálni. Egy felhasított zsákot félrelökve csupán rozsdás evőeszközöket láttam, de ahogy azokat is arrébb söpörtem, megcsillant közöttük egy fénylő

fémдарab.

Ahogy közelebb hajoltam, csodálkozva állapítottam meg, hogy a sok többé-kevésbé rozsdás eszköz között van egy kis süteményes villa, amely újnak és épnek tűnik. Az olajlámpát egy törött ládára helyezve felvettem a villát és egy kést, ami mellette feküdt. Remegő kezekkel illesztettem egymáshoz a két evőeszközt és megbámultam, ahogy a villa minden hegye egy-egy hajszálvékony hasadékot formált a kés pengéjén.

Volt egy szent villám.

Ez teljesen átformálta a szerepemet. Eddig tisztességgel elláttam a Magasiskolán kapott feladataimat és nem voltak eszközeim a magasabb ügyek befolyásolására, most viszont végzetes hatalmat tartottam a kezembe. Sajnos nem ismertem senkit, akinek jó szívvvel átadhattam volna ezt a felelősséget, viszont tudtam, hogy ha én használnám ezt a hatalmat, akkor bizalommal támaszkodhatnék Kjar gyorsaságára és éles eszére. Abba is belegondoltam, hogy vadász-papok pályafutása általában rövid volt és véresen végződött, de az én koromban ez már nem volt jelentős akadály.

A sötét pincében az ég felé emeltem szent fegyveremet és ezáltal az Égi Vadász papjává váltam.

Az első teendőm a keresési szertartás pontosabb végrehajtása volt, amihez egy felfordított fazék vízszintes alját használtam. A szent villám három párhuzamos hasadékot formált, melyek megmutatták, hogy a közelben lévő harmadik szent fegyver inkább nyugatra, a szárazföld belseje felé volt, nem sokkal délebbre a templom épületénél. Ebben az irányban állt Germes urainak az ősi vára, ami nem sok jót jelentett: a jelenlegi fejedelem ugyanolyan megbízhatóan szolgálta a királyt, ahogyan az apja még a lázadó Ércpajzs herceget támogatta. A váron túl azonban egy bányászerteágazó járatai is a ráestek az elmémbe kijelölt vonalra, így remélhettem azt is, hogy ott van elrejtve a szent fegyver.

A szertartás után elsuvasztottam a megkarcolt fazekat egy szelíden penészedő asztalterítő alá, majd egy apró kendőbe tekerve elraktam a

fegyveremet is. Mivel más holmi nem kellett a pincéből, így elindultam visszafelé és mindenféle nehézség nélkül visszajutottam a vendégszobába. A kényelmes ágyba felmászva meglepően gyorsan elaludtam; reggel pedig egy olyan álomból ébredtem fel, amelyben egy uralkodóhoz méltó tortából lakmároztam. Sajnálattal tölt el, hogy csak az ébren észlelt élményeket őrzi a tiszta emlékezet és így nem tudok betekinteni ebbe a különös élménybe.

Az ágyból kimászva frissnek és kipihentnek éreztem magam, azonban Kjar elégedett hangon közölte velem, hogy ez valójában már nem a reggel és azonnal indulnom kell, ha szeretném napnyugtára elérni a városkaput. A szolgák elmondták, hogy házigazda még most sem jött elő a hálószobából, de a szakácsnő bőségesen adott útravalót és megígérte, hogy továbbítja a köszönetemet Csombord vitéznek.

Ahogy a vészmadárral kettesben haladtunk az országúton, elmondtam neki azt, hogy mit találtam éjszaka a pincében. A holló valamiért neveltségesebben érezte a szent fegyveremet, de hamar felfogta, hogy milyen lehetőségeket hordoz ez a dolog. Ezek közül ő azt a lehetőséget tartotta a legfontosabbnak, hogy ha Germes fejedelem csatlósai végeznének egy keresési szertartást, akkor hamarosan jönnének értünk a lovagok, és bevágnának minket egy sötét tömlőbe.

Nem kellett sokáig gyözködni engem: behúzódtunk a vadrózsabokrok közé és végeztem egy keresési szertartást. A késem pengéjén végigfutó karcolások a vár és a szent dőfőorr felé mutattak, így tisztázódott, hogy a fegyver ellenséges kézben van, de legalább nem az elfogásunkra igyekező lovagoknál. Kjar felajánlotta, hogy visszaviszi a villát a templom épületéhez és elrejteti azt a tetőn a szent dőfőorr felett. Ezt köszönettel elfogadtam, de előbb még belecsavartam a villát egy lapulevélbe, hogy ne legyen feltűnő a csillogása.

Ahogy a holló elrepült, én egyedül mentem tovább a poros országúton. Séta közben elgondolkodtam a keresési szertartások eredményein és kihámoztam belőlük azt, hogy a hasadékok növekedési sebessége

arányos az észlelt fegyver távolságával. Furcsa volt belegondolni abba, hogy az eredmények értelmezése közben végül beteljesült Fagorn mester jóslata, aki már négy évtizeddel ezelőtt megmondta, hogy egyszer még használni fogom azt, amit tanít.

Kíváncsi lettem volna arra, hogy papi rend észrevette-e ezt a kis összefüggést: ők számtalan keresési szertartást láttak már, azonban sohasem küzdöttek meg Fagorn mester könyörtelen vizsgáival. Persze számukra ez az észrevétel nem volt igazán praktikus: a papok között alig voltak törpök, más személyek pedig csak nehézkes eszközök segítségével tudták megállapítani a hasadék növekedésének a sebességét.

Ahogy kifogytam az elmetornából, úgy egyre gyakrabban néztem hátrafelé, de szerencsére aggodalmaim alaptalanok voltak: lovagok nem jöttek, a vészmadár pedig visszatért hozzám.

A vadászok volt templomában tett látogatás után visszakerültem a Magasiskola mindennapjaiba és néhány gyors intézkedéssel felkészültem a szent villám használatára. Az orvosokkal verekedő ügyvédek ügyét igyekeztem gyorsan és határozottan lezárni; most már nem volt gond az, ha szerzek néhány ellenséget a tanári karban. Azt nem említettük senkinek, hogy Borostyán mestert elkapták a panasz után, így természetesen mindenki azt feltételezte, hogy a tünde érdekes forrásokat talált és amiatt nem tért vissza.

Eközben Kjar elrepült a fővárosba, hogy alaposabban felmérje a lehetőségeinket és kiderítse azt, hogy ki a valódi célpontunk. Az Égi Vadász papsága mindig azt tanította, hogy a gonosz szervezetek élén álló lény az igazi szörnyeteg, nem a pedig a piszkos munkát elvégző csatlósok. Elvileg a Koronásrendet a király vezette, de időnként felbukantak olyan vélemények is, hogy a király a tivornyázások kivételével nem vezetett semmit és valaki más bitorolta a valódi hatalmat. Mivel a szent villám használata után nem sok esélyt láttam a menekülésre, így fontos volt az, hogy az egyetlen támadásom valóban a palotában burjánzó romlottság forrását pusztítsa el.

A holló három nappal a távozása után visszatért és hosszasan sorolta a fontos híreket. Először is, ha már a fővárosban járt, akkor megvizsgálta Borostyán mester eltűnését és tisztázta, hogy a tanítványom valóban nem bukkant fel sehol a város körül.

Kjar számos bizonyítékot talált arra is, hogy a hatalom valóban a király kezében van. Régen még én is hallottam arról, hogy a király fél évvel a trónra lépése után úgy kezelte Gyémántfi udvarmester ellenvetéseit, hogy a híresen ravasz törpöt a padlóra lökte, alaposan megrugdosta, majd száműzte egy távoli városba. A holló összegyűjtött néhány hasonló történetet és hozzátette, hogy az utóbbi években azért volt kevesebb ilyen eset, mert már senki nem próbált szembeszállni a király szeszélyes döntéseivel.

Ezek a szeszélyek legtöbbször ugyanazokat a talpnyalókat és balszerencsés szolgálakat sújtották, hiszen a király utoljára öt évvel ezelőtt hagyta el a palotakerteket és azon belül is általában a hárem épületeiben tartózkodott. Ez az életmód persze alaposan megnehezítette a feladatunkat: a palotában mindenkit megfigyelés alatt tartott a Koronásrend, a háremet pedig áthatolhatatlan misztikus védelem vette körül.

A kíváncsi vészmadár személyesen is kipróbálta azt, ahogy a Selyem Udvart védelmező óriási, anyagtalán burok nagy erővel kilöki azokat a lényeket, akik megpróbálnak áthatolni rajta. Ilyet persze sok más háromszemű holló is játszott, bár azok többnyire fiatal példányok voltak. A pletykák szerint ez a hatás egy északról származó sámán műve volt és csak azokat engedte át, akiknek a vérét belecseppentették a kert közepén álló bálvány szájába.

A legfontosabb hír azonban az volt, hogy Kjar megtalálta a tökéletes ürügyet a királyi palota meglátogatására: a délvidéken egy uraság elfogott egy nyakazó rablót és úgy döntött, hogy elküldi a különleges foglyot a királyi udvarba. A nyakazó rabló sajnos a gyakoribb szörnyetek közé tartozott, de ennek ellenére alig voltak feljegyzések a

vallatásukról vagy alaposabb vizsgálatukról. Az ilyen kutatás azért is lett volna különösen érdekes, mert a nyakazó rablók a Mélyberántókhoz hasonlóan hozzáfértek az áldozataik agyában rejtőző tudáshoz, de a hatalmas tengeri szörnyetegekkel ellentétben nem voltak ravaszabbak vagy erősebbek egy embernél.

Némi töprengés után arra jutottam, hogy ez hátsó szándékok nélkül is elegendő indok arra, hogy elutazzak a fővárosba. Ahogy felidéztem Gyulany mester mennydörgő szónoklatait a tengeri szörnyetegek hatalmáról és Éger vitéz véleményét a királyi uralom mulandóságáról, úgy az is felmerült bennem, hogy ez az ürügy akár fontosabb is lehet eredeti terveimnél. Végző soron az uralkodónk nem volt több egy romlott és gátlástalan orknál, miközben a nyakazó rablók elrabolták és uralták az áldozataiknak az elméjét.

A fertelmes rab még messze volt a fővárostól – csak egy vészmadár hozta a hírt az indulásáról – de még előttem is hosszú út állt. Szerencsére a szörnyeteget szárazföldön szállították, szekérhez láncolva és lovagok kíséretében, én viszont utazhattam tengeren, ami lényegesen gyorsabb volt ennél. A városunkban élő kereskedők ezer szállal kötődtek a Magasiskolához, így hamar találtam egy hajót, amellyel viszonylag kényelmesen utazhattam. Az időjárás elfogadható volt és a Mélyberántók csápjai sem bukkantak fel a hullámok közül, így három nap alatt megérkeztem a fővárosba.

V. Érkezés

Kjar nem tartott velem a hajóúton, de azonnal előkerült egy háztetőről, amikor besétáltam a fővárosnak a kikötőre néző kapuján. A holló hangosan suhogó szárnyakkal telepedett a vállamra, és gyorsan átadta a friss híreket. Borostyán mester továbbra sem került elő, a nyakazó rabló érkezéséig pedig már csak hét nap volt hátra. Most már csak a szent villám hiányzott ahhoz, hogy megváltoztassam az országunk sorsát.

Másnap reggel Kjar elrepült a távoli templomépülethez az elrejtett

fegyveremért. Szárnyas segítőtársam fiatalabb korában büszke volt arra, hogy napkeltétől napnyugtáig elrepült a fővárosba meg vissza, azonban most már azt is eredménynek tekintette, hogy az odaút utáni napon tudta vállalni a visszautat is. Mivel számíthattunk arra, hogy a király csatlósai az elrabolt fegyvereikkel használják a keresési szertartást, így azt találtuk ki, hogy Kjar a fővárost kettészelő folyó felett fog repülni útjának legvégén. Mivel nekem is kellett egy keresési szertartás, így szereztem egy ócska vaslemezt és a városfalaktól viszonylag távol, egy folyóparti ligetben vártam a vészmadarat.

Nem sokkal a megbeszélte érkezési idő előtt elrepült a folyó felett három vészmadár és két mesemadár, akik vélhetően a városból érkeztek. Ez nem volt jó előjel: ennyi háromszemű hollót rajtam kívül csak a kivételesen befolyásos személyek és szervezetek tudtak megmozgatni. Természetesen Kjar gond nélkül elrepült mellettük, hiszen ezek a felderítők vélhetően egy személyt kerestek, továbbá ahol Kjar találkozott velük, ott még nem figyeltek és egy csapatban mozogtak. Amikor a holló végre kezembe adta a szent fegyvert, akkor azonnal beszaladtam a közeli fűzfa alá, ahol már felkészültem a keresési szertartás végrehajtására.

A földön fekvő kissé rozsdás, de precízen elhelyezett vaslemezen a villa minden ága két-két hasadékot formált. A hasadékok még növekedtek, ahogy előhívtam emlékeimből a többi tényezőt: a saját helyzetemet két öregebb fűzfához képest, a kellemes kis liget felépítését a közeli útkeresztezéssel, a város térképét a fontosabb épületekkel és végül a repedések növekedését a korábbi szertartások során. Ötödrendű illesztésem hamar megadta a választ: szent fegyverek a folyóparti Kincstártoronyban és a város szélén, a királyi palota területén voltak.

Arra számítottam, hogy a kiválóan őrzött Kincstártoronyban lesz szent fegyver, azonban a palotában lévő fegyver meglepő volt – ha a király óvakodott a szent fegyverektől, akkor miért tartott egyet a lakhelyének közepén? Mindenesetre gondolkodás helyett inkább belete-

kertem a villát abba a rongyba, amit már előző nap befestettem a Kincstártorony köveihez hasonló színre, majd odaadtam a veszedelmes csomagot a hollónak. A társam pár suhogó szárnycsapással átrepült a felettünk álló fűzfa vízbe lógó ágai között, majd továbbrepült a folyó felett a város irányába.

Én eközben a megkarcolt vaslemezt beledobtam a folyó örvénylő vizébe, majd gyorsan útnak indultam, hogy még napnyugta előtt visszaérjek a városba. A folyóhoz közel haladó forgalmas országúton sétálva több háromszemű hollót is láthattam. A többségük csak sietve repült vagy pásztázta a terepet, de az egyik vészmadár suhogó szárnyakkal szállt mellettem egy kerítésre.

A fiatal madár, Surranó izgatott kezdte mesélni, hogy most érkezett a palotából, ahol a vajákosok észlelték, hogy a folyóban egy veszedelmes lény úszik a főváros felé. Egy pillanatra nem tudtam álcázni az elégedettségemet, de szerencsére tudtam, hogy a fiatal háromszemű hollók viszonylag nehezen tudják azonosítani a személyek érzelmeit. A rossz hírek átadása után Surranó hamarosan továbbrepült, de amikor visszaértem a fogadóba, akkor már a szobámban várt a megszokott kísérem is.

Kjar beszámolt arról, hogy a Kincstártorony előtt két hadigálya manőverezett a folyón, a partokon az épületek között varázslók és íjások tucatjai gyülekeztek, továbbá a megszokott sirályokon túl tucatnyi holló is repkedett a levegőben. Természetesen mindenki csak a vizet figyelte és ekkora fejtelenségben még egy fióka is könnyen elrejtette volna valamelyik repedésben a jól előkészített fegyvert.

A következő napokban a Koronásrend átkutatta a Kincstártorony környékét és a bátor bűvárok még a folyó vizében is alámerültek, de ezek a fáradozások természetesen eredménytelennek bizonyultak. A nyugtalanság hamar átragadt a város lakosságára is: a folyó közelében a munkába igyekvő polgárok helyett egyre több volt a harcra, menekülésre vagy esetleg fosztogatásra készülődő alak. A király szolgái nem árulták el, hogy milyen veszélyt észleltek, így mindenféle lény megjelent

a szóbeszédben: sellők, folyami sárkányok, gonosz tündék, közönséges csempészek, a rettegett Mélyberántók...

Már három napja gyűlt a feszültség, amikor egy délután valahonnan előkerült egy csuklyás ember, aki két dobos kíséretében a folyóhoz vonult a vízi szörnyeteg ellen. Az önjelölt hős végrehajtott a parton egy rövid, de lármás szertartást, majd fejtetőig megmártózott a folyó zavaros vizében és büszkén bejelentette, hogy elhárult a veszély. Mire a királyi hivatalnokok kiérkeztek, már azzal szembesültek, hogy tömeg ünnepli a sikert, a vajákos pedig köszönettel elfogadna valami méltányos jutalmat a fáradozásaiért.

Naplementére a Koronásrend néhány hátrahagyott őrszem kivételével abbahagyta a keresgélést, a városi nép táncolva ünnepelt a piactéren, a titokzatos jótevő már messze járt a királyi ménesből választott paripáján, a két dobos pedig egy kis kocsmában bánkódott azon, hogy nem kapták meg a kialkudott fizetségüket. Kjar nagy érdeklődéssel követte ezeket a fejleményeket, és amikor este visszatért, akkor nekem is elmondott mindent. Az ilyen csalókat és kuruzslókat mindig is pimasz söpredéknek tartottam, de most a szokásos bosszankodás helyett inkább jót derültem azon, hogy a zsarnokot alaposan átverték. Kjar nem volt ennyire bizakodó: ő úgy vélte, hogy a királyi csatlósok továbbra is gyanakodtak és csak azért fogták vissza magukat, hogy megnyugtassák a tömegeket.

A folyóban rejtőző veszedelem miatt a nyakazó rabló érkezését is késleltették: végül a fővárosba érkezésem után tíz nappal hurcolták végig a városon a fejetlen szörnyeteget. A városi nép különösen látványos diadalmenetet kapott, hogy inkább erről beszéljenek a Koronásrend szerencsétlenkedése és a folyóban rejtőző veszély helyett. Ezen túl kijelölték azt is, hogy a szörnyeteg kihallgatása másnap délelőtt lesz az Acél Udvarban. Erre a rútnak ígérkező eseményre persze nem mehetett be akárki, de rangos bölcslőként egészen könnyen tudtam szerezni meghívást.

Ezen a kihallgatáson nem számítottam sok eredményre azon felül, hogy ez volt az ürügyem a főváros meglátogatására. A Nyakazónak biztosan voltak gonosz tervei, de azokat valószínűleg nem udvaroncok százai előtt akarta felfedni a nyakazó rabló; a palotakertek felépítését már egészen jól ismertem beszámolóik, tervrajzok és Kjar óvatos felderítő repülései alapján; a királyt pedig valószínűleg különösen alaposan őrizték egy ilyen alkalmon.

Reggel időben keltem és elsétáltam a palotakertekhez, amelyek a város peremén, a Királydombon terült el. Ez a hely csak erős jóindulattal viselte a domb nevet: fiatalabb koromban észre sem vettem volna, hogy egy emelkedőn kellett felsétálni. Kjar még elrepült a Kincstártonyhoz és egy gyors pillantással ellenőrizte azt, hogy nem tűnt el a szent villám, de a palota közelében utolért engem és helyet foglalt a kalapomon.

A királyi palotakertek első része az alattvalók fogadására szolgáló Arany Udvar volt, ahol a II. Úrkarm által összegyűjtött művészek és építőmesterek csodálatos alkotásai hirdették az uralkodó dicsőségét. Ezt az udvart elegáns, de nem túl magas faragott kőkerítés vette körül, amely legfeljebb a kóbor kutyák és a nagyon részeg csavargók számára jelentett akadályt. A palota főbejárata, az Arany Kapu a kerítéshez hasonlóan csodálatos, de törekeny műalkotás volt: a kapuszárnyakat ujjnyi vastagságú, ívelt aranyrudak alkották, amelyek csipkéhez hasonló áttört mintázatban voltak összeillesztve. Egyesek szerint az arany egy titkos praktikának köszönhetően bírta el a saját súlyát, de én inkább a csillogó borítás alatt rejtőző acélrudakra gyanakodtam – a király vakon gyűlölte a vajákosokat és ilyen apróságért nem szegte volna meg a saját kegyetlen törvényeit.

A kapu mögött egy törp ajtónálló fogadott bennünket, aki azonnal tudta, hogy ki vagyok és milyen alkalomból érkeztem a palotába. Errefelé annyian jártak, hogy tiszta emlékezet nélkül képtelenség lett volna mindenkit számon tartani; így természetes volt, hogy a vendégeket egy törp üdvözölte, a két ork alabárdos pedig némán várakozott mögötte.

Az alkalomra tekintettel alapos vizsgálatban részesültem: az ajtónálló feltett pár keresztkérdés, ellenőrizte a nyakam sértetlenségét és valami varázspálcával végigpásztázta a ruházatomat is.

Mivel időben érkezünk, így lassan haladtunk az Arany Udvar központi útján és megcsodáltuk a tünde kertészek által ápolt sudár fenyőfákat, rózsalugasokat és tarka virágágyásokat. Tőlünk balra állt a kancellária palotája, ahol eldöntötték az országos jelentőségű ügyeket; jobbra pedig a Hosszú Csarnok, ahol egyszerre kétszáz vendég lakomázhatott. A kalapomon ülő holló itt elmesélte a szóbeszédet, hogy a király minden nap a csarnokban mulatozik, de utoljára két éve méltóztatott megjelenni a kancellárián – amikor egy este mámoros állapotban rossz irányba kanyarodott.

A mi utunk az Acél Udvarba vezetett, ahol a palotát őrző és kiszolgáló személyzet lakott és dolgozott. Ezt az udvart szürke kőből emelt várfal vette körül, amely még I. Úrkarm nyers ízlését tükrözte, de a szóbeszéd szerint annyira kemény volt, hogy a lebontását egyetlen építőmester sem vállalta. A bejárat, az Acél Kapu látszólag nem volt több egy hatalmas, sima acéllemeznél, amely minden díszítés nélkül állt a vastag várfal bemélyedésében. Amikor beértünk a várfal árnyékába, a falakba rejtett szerkezetek oldalra húzták az acéllemezt, így lassítás nélkül sétálhattam be az udvarba. Távolodva én hallottam, Kjar pedig oldalsó szemek sarkából láthatta is azt, ahogy halk morajjal bezárult mögöttünk a kapu.

Tőlem balra egy nagy, de nem túlságosan jellegzetes épülettömb állt, amely talán az örök és szolgák lakhelye lehetett; jobbra pedig egy lapos istálló támaszkodott belülről a várfalhoz, majd a füstölgő kéményű konyhaépület és egy zömök torony következett. Az épületek falait több helyen is benőtte a borostyán, ami újból emlékezetünkbe idézte azt, hogy miért is vagyunk itt.

Az udvar középső, kőlapokkal burkolt részén már összegyűlt néhány tucat vendég, akik kisebb csoportokba verődve beszélgettek. Drága ru-

háik, csillogó ékszereik és magabiztos testtartásuk alapján egyértelmű volt, hogy az ország válogatott talpnyalói álltak előttem. Még ebből a díszes társaságból is kitűnt Germes fejedelem, aki éppen két kisaszonnyal beszélgett.

Az ork nagyúr egy biccentéssel és mosollyal fogadta a tiszteletteljes meghajlásomat, majd visszafordult nevetgélő társai felé. Fiatal kora és közvetlen viselkedése miatt sokan alulbecsülték a vidékünket uraló fejedelmet, azonban én a Magasiskola ügyeit intézve többször tapasztalhattam azt, hogy a léha mosoly mögött egy fondorlatos elme rejtőzött.

Más nemeseket nem igazán ismertem fel, de természetesen egy címertani kötetet és az innen-onnan hallott pletykákat felidézve egészen jól felmérhettem volna a jelenlévők kilétét és kapcsolatait. Ettől függetlenül nem álltam meg a tömegben, hiszen a király ellen egyik vendégtől sem remélhettem segítséget. Amikor egy alaposan felcicomázott ork hölgyet megkerülve kijutottam a sokadalomból, már közvetlen előttem állt a hírhedt hárem bejárata.

A Selyem Udvar hagyományosan a királyi pár és gyermekeik személyes otthonaként szolgált, de teljesen átalakult III. Úrkarm király bővítéseinek köszönhetően. Most ezt az udvart is szürke várfalak vették körbe, amelyek azonban befelé néző mellvédfalakkal épültek és elsősorban a háremhölgyek szökését akadályozták. Aki kívülről akart betörni, az nem is jutott el a falakig: már azelőtt megállított és hátralökött mindenkit a láthatatlan védőburok. A Selyem Kapu nyílását csupán egy hófehér selyemfüggöny zárta le, de a kíváncsi tekintetek ellen ez is teljesen elegendő volt.

Kjar beszámolóiból tudtam, hogy a kapu mögött zöldellő lugasok, árnyas fedett teraszok és díszes palota-épületek is rejtőztek, de a magas falak miatt csupán a Királyné Tornyának a csigavonalakkal díszített felső részét láthattam. Ebben a toronyban Holdruta királyné a jámbor remeték egyszerű életét élte: állítólag a király nem háborgatta itt, ő pedig utoljára a trónörökös első születésnapján hagyta el az épületet.

A királyné főúri családból származott, de már fiatalon is békés elmélkedésre vágyott a rangjához illő elfoglaltságok helyett. A babonás nép szerint jószágának köszönhette azt, hogy rövid, enyhe betegeskedés után felépült a varangybőrből, miközben a gőgös és harcias rokonai sorsa pusztultak bele a járványba. A betegséggel szemben mutatott ritka ellenállás volt a fő szempont abban a válságos pillanatban is, amikor Úrkarm hercegen megjelentek a végzetes kór első jelei és így sürgősen menyasszonyt kerítettek neki. Ez az elkeseredett terv meglepően gyorsan biztosította a királyi család fennmaradását: Holdruta áldott állapota már akkor is látható volt, amikor még a férje és az apósa is ágyhoz kötve szenvedtek és senki nem jósolta volna meg, hogy az új király hirtelen felépül a trón megöröklése után.

Amikor végeztem a bámészzkodással, balra fordulva azonnal láthatam a földbe mélyített színpadot is. Ez eredetileg talán párviadalok helyszínéként szolgált, de azóta bohózatoktól kezdve az áruló uraságok lenyakazásáig mindenféle eseményt befogadott már. Hat egyenes pad sor ereszkedett le fokozatosan a színpad szintjéhez, amelyekben akár kétszáz fő is elfért volna, de egyelőre csak pár tucat idősebb udvaronc ült és beszélgetett. A nézőteret félbevágta a királyi emelvény, amely nem volt a földbe mélyítve, hanem még néhány lépcsőfokot emelkedett is a talaj szintjéhez képest. A félkör alakú, homokkal felszórt színpad kicsivel nagyobb volt, mint a nézőtér; hátsó falán egy megerősített ajtó nyílt, amely vélhetően valamilyen föld alatti járatba vezetett.

VI. Szemek

Ahogy szemügyre vettem a rútnak ígérkező rendezvény helyszínét, suhogó szárnyakkal megfordult körülöttünk egy mesemadár:

– Hát megérkezett a fűrge szárnyú Kjar...

Ahogy utána fordultam, a másik irányból érkező vészmadár folytatta a szavait:

– ...és a földön járó segítőtársa...

Hamarosan egész hollóraj keringett a fejem körül, akik kórusban üdvözöltek bennünket:

- Isten hozott az ország szívében! ...szívében! ...szívében! ...szívében!
- Kövessetek a szerény barlangunkba! ...lakhelyünkre! ...fészünkbe! ...szirtünkre!

A szemeim összevissza ugráltak a madarak és a közelben lévő nemeselek között. A hollók légi bemutatója varázslatos vagy éppen hátborzongató élményt jelentett volna egy tapasztalatlan szemtanúnak, de én régóta tudtam, hogy a fiatal és pimasz madarak így szokták elszédíteni a földön járókat. Szerencsére úgy tűnt, hogy az udvaroncok is hozzászoktak már a szárnyas bohócokhoz, hiszen csak néhány felcicomázott figura fordult felém.

Az elsőként megjelenő mesemadár és vészmadár suhogó szárnyakkal leszállt a vállaimra, a többi madár pedig örvénylő alakzatokban visszarepült arra a zömök, kerek bástyára, ahonnét érkeztek. Én is megindultam arrafelé, miközben a vállaimon lévő madarak elmondták, hogy hová tartok:

- Ez a torony a Hollók Tornya...
- ...ahol összegyűlik minden hír...
- ...és minden káprázatos mese...
- ...a király szolgálatára!

A torony erős, szem-mintákkal díszített kapuját kinyitva egy kis, kocka alakú előtérbe kerültem, ahol egy hórihorgas ork kapuőr támasztotta a falat, a padlótól kis híján a mennyezetig. Az ork láthatóan pöcegödör mélyére kívánt bennünket, de a vállamon ülő madarak valahogyan meggyőzték arról, hogy engedjen tovább minket. Egy másik szívósnak tűnő ajtón áthaladva beértünk a torony belsejében lévő tágas, kerek terembe.

Velem szemben a földön ülve kártyázott három páncélos harcos és egy tünde nő, aki a gyógyító-varázslók jelvényét viselte a vállán. A játékosok mögött, a fal mentén egy lépcső emelkedett fel a következő

szintre. Tőlem jobbra egy asztal állt, amely mellett két törp valami feljegyzések között keresgélt, egy harmadik pedig egy ork arcképét rajzolta. Balra két kerek kőlemez volt a földön, amelyeknek a szegélyét összetett körkörös vésetek vették körül. Az egyik körül három ecsetekkel felszerelt törp gubbasztott, a másikat pedig nedves ronggyal törölgette egy negyedik törp.

Az egész termet hideg fehér fény ragyogta be, amely nappali világosságot biztosított az ablaktalan helyiségben. Felnézve egy szokatlanul fényes világító kristályt láthattam, amelyet hat vasrúd rögzített a mennyezetben ütött nagy kerek nyílás közepén. Ezeken a küllőszerűen elhelyezkedő rudakon két mesemadár és egy vészmadár ült, a nyíláson keresztül pedig láthattam azt is, hogy a torony felső részében még több holló tartózkodik.

Ahogy beljebb mentem lépcső felé, úgy észrevettem, hogy a földön gubbasztó törpök apró csillogó szemcséket bámulnak a kőlapon, mögöttük pedig két különös szerkezet állt ki a falból. Az egyik egy hajó kormánykerekéhez hasonlított, a másik pedig egy furcsa acélszerkezetben végződő vízszintes gerenda volt. Jobban megnézve az utóbbit, dermedten ismertem fel, hogy a gerendát átölelő acélpántok egy kardot rögzítenek, amely függőlegesen lefelé mutató pengével markolatig bele van illesztve a fába.

Ahogy mereven bámultam a végzetes fegyvert, a kőlapot figyelő törpök egyike felállt és „Kapu!” felkiáltással elkezdte tekerni a kormánykereket. Ennek köszönhetően a vállaimon ülő hollók félreértették meglepődésemet és a törp tevékenységét kezdték magyarázni:

- A misztikus kör segítségével a földben lakozó tündérek...
- ...hírt adnak minden lépésről a palotakertek környezetében...
- ...és így az áttörhetetlen kapu beengedi a békés látogatót...
- ...de biztonságosan bezárható távolról, ha veszély fenyeget.

Mire végeztek a mondókával, addigra összeszedtem magamat és áru-ló jel nélkül haladtam tovább a lépcsőhöz. A torony felső szintje teljesen

a háromszemű hollók számára volt kialakítva. Baloldalt egy nagy kandalló állt, amely a mostani forráságban szükségtelen volt, de a télen bizonyára sokat segített az átfázott madaraknak. A terem túloldalán egy asztalon díszes tálak sorakoztak diófélékkel, gyümölcsökkel és felszeletelt hússal megpakolva. Természetesen a háromszemű hollók örömmel fogyasztottak volna sok olyan anyagot és lényt is, amelyeket még az éhező parasztok is visszautasítottak volna; de azért a madarak valószínűleg értékelték azt, hogy az udvaroncok nem fukarkodtak az ételek kiválasztásánál.

A helyiségnek különös hangulatot adott az alulról felragyogó fény és a padló közepén tátongó tágas nyílás. Körülöttem mindenütt háromszemű hollók ültek: a padlón, az asztalon, a lépcsőnek a tetőre vezető folytatásán, a falak tetejénél nyitott holló-bejárókon és természetesen a vállaimon és kalapomon is. A teremben tizenhét madár várt bennünket, akik közül négyet ismertem fel: hárman már jártak nálam a Magasiskolán, a negyedik pedig Surranó volt, akivel a folyó menti úton beszélgettem.

A madarak sorra bemutatkoztak, majd élénk beszélgetés alakult ki régi ismerősökről, kalandos utakról és persze a palota pletykáiról is. Úgy tűnt, hogy a királyi hollókalauz azért tudott ennyi madarat összegyűjteni, mert nem válogatott az érdeklődők között és nem követelt fegyelmezett viselkedést a hollóktól. Különösen sok volt a fiatal madár, akik élvezték a torony kényelmét és azt, hogy bepillantást nyertek a királyi udvar életébe. Az ilyen madarak persze nem kaphattak igazán bizalmas jellegű feladatokat, de mégis rengeteget segítettek a királyi hivatalnokoknak azáltal, hogy összegyűjtötték a pletykákat és ország-szerte hordozták a titkosírással írt üzeneteket.

Már egészen belemerültünk a beszélgetésbe, amikor az alsó szintről felkiabált az egyik törp fiatalasszony, hogy kezdődik a kihallgatás. A hollók Kjar kivételével a levegőbe emelkedtek és sorra távoztak a hollóbejárókon keresztül, én pedig szaladni kezdtem lefelé, a társammal a

kalapomon. Az alsó teremben éppen láttam, ahogy egy törp elrak egy összevissza karcolt vaslemezt, majd visszatér a földtündérek megfigyeléséhez. Ahogy átszaladtam az előtér belső és külső kapuján, az ork kapuőr fenyegetően rázta utánam a buzogányát.

A figyelmeztetésnek köszönhetően nem maradtam le semmi fontosról: érkezésemkor a nyakazó rablók rövid jellemzését olvasták az Ókerti Bestiáriumból. A királyi emelvényről egy karddal és pajzzsal felszerelt ork harcos figyelte érkezésemet, aki testével zárta le az utat a két mellvédfal között. Mögötte egy varázslónő állt, aki a színpad felé nézett és készen állt arra, hogy bénító villámmal kezelje a megjelenő veszélyeket. Bal keze körül annyi hideg tüzet gyűjtött össze, hogy az égszínkéék lángok még a nyári napsütésben is tisztán látszottak. A két testőr teljesen eltakarta a királyi emelvény végén álló széket, de biztos voltam benne, hogy már Úrkarm király is elfoglalta a helyét.

Közelebb érve megpillantottam a háromszemű hollókat is, akik a színpad hátsó, félkörív alakú mellvédfalán sorakoztak fel. Sajnos azt is láttam, hogy a padokat már megtöltötték a terpeszkedő udvaroncok és csak a bal oldalon, a legelső sorban van szabad hely. Ezen a padon hófehér selyemruhába öltözött figurák ültek, akikről tudtam, hogy a háremből érkeztek. Ahogy óvatosan leültem a pad belső végére, az uralkodó felém fordult a felettem lévő emelvényen és tetőtől talpig végigmért.

A király ugyanolyan gyanakvó szemekkel nézett rám, amilyeneket sok évvel ezelőtt a Magasiskola előtt is láthattam, de szerencsére nem volt gondolatolvasó és így hamar visszafordult a színpad felé. Különös érzés volt ennyire közel ülni a gyanútlan célpontomhoz: a helyemen állva egy magas ember megragadhatta volna a király lábát, ha az emelvénynek nyitott korlátja lett volna a kövekből rakott tömör mellvédfal helyett.

Mivel jól ismertem a felolvasott szöveget, így inkább felidéztem és megvizsgáltam azt, amit érkezésemkor láttam a háremhölgyekből. A királyi szabók kiváló munkát végeztek: az egyforma, laza szabású se-

lyemruhák és a fejeket beburkoló fátylak nem tűntek otrombának, de szinte teljesen elrejtették viselőik testalkatát. Mesélték, hogy az uralkodó kiválasztottjai csak ilyen öltözékben léphettek ki a Selyem Udvarból és így is csak akkor, amikor valamilyen ünnepélyes rendezvény ürügyet biztosított. Most az ürügy egy visszataszító szörnyeteg vallatása volt, de ennek ellenére is kijött kilenc rab a selyembörtönből...

Azt éppen meg tudtam állapítani, hogy mellettem egy ork ült, hiszen ő aszalt szilvát dugdosott a fátyol alá és eközben láthatóak voltak az életteli zöld ujjai és a kékre festett karmai. Egy távolabbi leány viszont ember vagy tünde volt, hiszen amikor megszagolta a kezében lévő vörös rózsaszálat, akkor egy pillanatra kilátszott a halvány bőr a ruha hosszú ujjai alól. A többi beszélgető, ruháját igazgató vagy esetleg a felolvasott szövegre figyelő figura teljesen rejtélyes maradt – csak azt lehetett látni, hogy nem törpök.

Nem sokkal később megszakadt a felolvasás, mert két ork elővezette a pincéből a kihallgatás főszereplőjét. A nyakazó rabló egy koszos gatyát leszámítva mezítelen volt és inkább tűnt szájalmasnak, mint veszedelmesnek: ha lett volna feje, akkor elment volna satnya testalkatú embernek. Kjar kíváncsian ugrott le a kalapomról, hogy a színpad és a nézőtér közötti mellvéd falon ülve kicsit közelebről lássa az átkozott lényt.

A két harcos felállította a rabot a királyi emelvényel szemben. A hátrakötözött kezeknek köszönhetően jól látszott az is, hogy a Nyakazó dús hónaljszőrrel áldotta meg a szolgáját. A többi néző valószínűleg nem is törődött ezzel a rusnya kis részlettel, de nekem azonnal eszembe jutottak azok a szőr-minták, amelyek évtizedekig porosodtak a raktárban, majd elvezették Sebe mestert először a bujdosó szörnyetegekhez, utána pedig az akasztófához is.

Mellettem az elfátyolozott alakok hátrahőköltek, ahogy a szörnyeteg hirtelen kidugta a nyak helyén lévő résből a szemeket hordozó két hajlékony tapogatót. A szemek felemelkedtek abba a magasságba, ahol

egy ember szeme lett volna, majd egymástól függetlenül forogva végigpásztázták a környezetüket. A közönségen halk moraj futott végig. Felettem a király felállt a díszesen faragott székéből és karmos ujjával a szörnyetegre mutatott:

– Borulj a földre, féreg!

Az orkok kissé tétovázva elengedték a szörnyeteg karjait, az pedig nehézkes mozdulatokkal a térdeire ereszkedett és a földig hajtotta vállait. Hajlékony tapogatói természetellenes állásba helyezték a szemeket, így a gyomorforgató lény eközben is farkasszemet nézett a királlyal. A király újabb parancsot adott:

– Az udvarmester elmondta, hogy tudod változtatni a bőrszínedet. Lássuk!

Egy pillanatig nem történt semmi, majd többen felsikoltottak, ahogy élénkzöld, kígyózó indákra emlékeztető rajzolatok törtek elő a koszos gatya alól. Ezek a zöld sávok körbetekerték a szörnyeteg testrészeit és ezáltal hamarosan az egész test felvette a fiatal orkokra jellemző fűzőld színt. Ezután a szörnyeteg lassan felegyenesedett, a királyra szegezte a szemeit, majd bemutatta azt a változást, ahogyan az orkok bőre lassan, de biztosan megszürikül az öregedés során.

– Mit akar ez jelenteni? – kérdezte a király dühösen és meglepetten.

A nyakazó rabló kinyitotta a hosszú, ajak nélküli száját, de csak böfögésre emlékeztető hangokat adott ki.

– Szemtelen féreg! Verjétek... – kiáltotta a felháborodott uralkodó, de eközben a középő emelvény túloldaláról a színpadra mászott a vén udvarmester:

– Felséges uram! – kiáltotta feltartott kezekkel. – Az ilyen szörnyetegeknek torz alakú a szája, így csak akkor tudnak beszélni, ha éppen bitorolják egy áldozatuk fejét! Azonban ez a példány tud írni és ez...

– Nem számít! – legyintett a király. – Hozzatok inkább egy halálraítéltet és egy fejszét! Igen, ti ott a homokban!

A harctéren álló két ork porzó léptekkel beszaladt a színpad hátul-

ján nyíló pinceajtón. Az udvarmester megfordult, megdermedt, majd óvatosan hátrált két lépést, ahogy észrevette, hogy kettesben hagyták a szörnyeteggel. Féelme alaptalannak bizonyult – a nyakazó rabló mozdulatlanul várta meg a nézőtér hátuljáról érkező alabárdos őroket.

VII. Halál

A színpadon, a nézőtér lépcsőin és távolabb az udvarban szolgák és a Koronásrend tagja rohángáltak összevissza. Sürgölődésüknek jól látható eredményei voltak: először egy szépen csillogó harci fejszét hoztak, aztán befutott egy talárját igazgató úriember, majd két szolgál a pinceajtón keresztül a színpadra cipelt egy felső részein megfeketedett fatuskót is. Eközben a nyakazó rabló mozdulatlanul várta az áldozatát, a nézők pedig fokozatosan növekedő hangerővel beszélgettek mögöttem.

Amikor már a király is kezdett unatkozni, akkor a pince felől előhoztak és a színpad közepére löktek egy bűdös rongyokba öltözött, sántikáló orkot. Egy kúrtszó elfojtotta az udvaroncok beszélgetéseit, majd a taláros bíró olvasni kezdett egy papírlapról.

– Ez az ork, akinek származása tisztázatlan és akit Saláta néven ismertek, a harmadik hó tizenkilencedik napján gyilkosságot követett el: éjjel bemászott Garas... bocsánat, Garholmi Bazalt mester harmadik emeleti ablakán és pusztá karmaival megölte a vén ékszerészt. Távozás közben az egyik marka tele volt elrabolt gyűrűkkel, így megcsúszott a falon, leesett és eltörte a lábát. Az ork ordítására felébredt a mester családja, akik kihívták a városi őrséget. Az eset tárgyalása a Királyi Bírósághoz került, hiszen a hagyományos elvek...

– ...ezt mondják! – vágott közbe az uralkodó türelmetlenül. – Térjünk a lényegre!

– Rendben, izé... egyhangú döntés... naszóval: Ezt a bűnöst ezennel megfosztjuk minden jogától, kapcsolatától és méltóságától; a testének sorsa pedig szolgáljon elrettentő példaként a jövő számára!

A halálos ítélet hagyományos szavait kúrtszó követte. Ezután a

csendet az elítélt könyörgése törte meg:

– Kegyelmezz, dicső uram! Vétkeztem és hibáztam, de kímélj meg a szenvedéstől, ahogyan én is gyors halált adtam annak a kapzsi törpnek! Ne kerüljön tudásom...

A könyörgés hangja itt hirtelen elhalkult és elnémult, pedig a bal-szerencsés gonosztevő szája tovább járt, miközben lerakták elé a tuskót. Az így támasztott csendben hallottam, ahogy a mellettem ülő elfátyolozott ork leány kifakad:

– Mi történt... ?

– Némító varázslat – válaszoltam ösztönösen. – A laza és egyenletes hideg tűz nem látszik az erős napfényben.

A háremhölgy riadtan fordult felém, ahogy megszólítottam idegenként. Gyorsan felnéztem királyi emelvényre, de szerencsére a zsarnok a kivégzés előkészületeiben gyönyörködött és nem vette észre az esetet. Feltűnt viszont, hogy a király mögött álló varázslónő újakezdte a bénító villámhoz szükséges tömény hideg tűz felhalmozását. Ahogy felidéztem a villámgyújtás sebességét, úgy világossá vált, hogy a lángok gyújtése épp a némítás használata után kezdődött, tehát ez a varázslónő fojtotta el a nyomorult ork utolsó szavait és a korábban felhalmozott hideg tüzet bizonyára azért engedte el, mert a testétől távol akart hideg tüzet szétteríteni a némításhoz.

Számolásaimat félbeszakította az, hogy egyszerre tucatnyi sikoly hangzott fel a nézők között. Ahogy riadtan körbenéztem, láthattam, hogy a nyakazó rabló visszaadja a véres fejszét a körülötte álló örök egyikének, majd felemeli és lassan a vállai közé illeszti az ork levágott fejét. Az ork teste lecsúszott a tuskóról, de hangtalanul esett a homokba, hiszen a némítás – a hideg tűz töményebb formáival ellentétben – a varázsló figyelme nélkül is megmaradt egy rövid időre. A kiontott vér nagy részét beszívta a homok, de jutott belőle valamennyi a szörnyeteg testére és gatyájára is.

A király felállt az emelvényen, hogy hogy vallasni kezdje a nyakazó

rablót, de az udvarmester ismét megjelent a színpadon és megelőzte az uralkodót:

– Most az következik, hogy a szörnyeteg lassan az uralma alá hajtja az elrabolt fejet. Eközben sem fogunk unatkozni, hiszen azonnal a színpadra lép egy elbűvölő táncosnő, aki a távoli nyugatról érkezett dicső királyunk udvarába!

A dicső király zavarodottan ült vissza székébe, miközben egy ór a sarokba kíserte a nyakazó rablót, néhány idegesnek tűnő szolga pedig eltakarította a kivégzés további nyomait. Nem minden udvaronc volt kíváncsi a táncra, így néhányan felkeltek és némi tülekedéssel kimásztak a padsorok közül.

Itt lehetőséget láttam arra, hogy elküldjem a háromszemű hollót a Kincstártoronyhoz és a szent villám segítségével elpusztítsam a színpad sarkában álló szörnyeteget. Gyulany mester nyers részletességgel tanította, hogy mi történik a nyakazó rablók áldozataival, így jól tudtam, hogy a király hirtelen döntése valójában mit jelentett. Ilyen sorsot nem érdemelt senki, még az sem, aki pár aranygyűrűért feltépte egy békésen alvó törp nagyapa torkát...

Sajnos azonban csak egyetlen támadási lehetőséggel rendelkezttem és úgy döntöttem, hogy azt tartalékolni kell. Végül is a király kegyetlen és türelmetlen volt, így egészen jó esély volt arra, hogy egyszerűen dühbe gurul és végez a nyakazó rablóval.

Rövid várakozás után a zenészek megérkeztek a színpad mögötti területre és ott izgatottan kezdték rendezgetni a felszerelésüket. Utánuk nem sokkal befutott egy karcsú ork leány is, aki pár hollót felriasztva egyszerűen csak beugrott a besüllyesztett színpadra. Egy gyors dobpergés következett, majd a táncosnő meghajolt a király előtt és zengő hangon szólította meg az egybegyűlt udvaroncokat:

– A sivatagok népe üdvözli testvéreit! Ajándékainkat és ajánlatainkat az esti fogadáson adják át éles eszű szószólóink; de kívánságotokra már most láthatjátok a szikrák táncát!

A baráti, de kevély üdvözlés után sorra szólaltak meg a sivatag hangszerei, majd hátulról behajítottak egy vastag botot a színpadra. A táncosnő felugrott, megragadta a botot és egy villámgyors mozdulattal végighúzta rajta a karmait. A bot fekete borítása sercegő szikrákat szórt, majd kigyulladt, vörös tüzet és gomolygó füstöt okádva. Ahogy váratlanul előtörtek a lángok, mindenfelé sikolyok és riadt kiáltások hangzottak fel a nézőtéren. Mögöttem egy heves vérű fiatalember csikorgás kíséretében rántotta elő a kardját, mellettem pedig több háremhölgy is a mellvéd mögé vetődött vagy arcához emelte kezeit.

Eközben a táncosnő mozgásba lendült és fürgén forgatta lángoló botját, úgy, mintha egy hosszú karddal harcolna ellenségek hordái ellen. Én általában nem kedveltem az erőszakot, de a leány küzdelme így is magával ragadó volt. Jobban belegondolva érdekes kérdés volt az is, hogy miért engedték ezt az edzett idegent ennyire közel a királyhoz – a lángoló fegyver nem hordozta az Égi Vadász erejét, de könnyedén lesöpörhette volna a zsarnok arcáról a bőrt.

A szemem sarkából észrevettem, hogy az egyik háremhölgy felállt és elkezdett kimászni a szűk padsorból. A selyembe öltözött virágszál oldalra kinyújtott kezének az ujjával vérző sebet szorított össze, de ennek ellenére is hozta a másik kezében a rózsát, amellyel korábban játszadozott. Ahogy elment előttem, óvatos hangon magyarázkodott:

– Nincsen rózsza tövis nélkül...

A leány távozása után már zavartalanul csodálhattam azt, ahogy a színpadon megelevenedett a sivatag lakóinak az élete. Amikor a lángoló bot tüze kialudt, újabb eszközök, újabb zenék és újabb táncok következtek: a táncosnő lángokat okádó üsttel forgolódott, három lobogó fáklyát dobált a magasba, fémesen csikorgó lánc végén pörgetett tüzes gömböt...

A füst keserű szaga betöltötte a nézőteret is, de ez csupán hangsúlyt adott az élménynek...

Tudtam, hogy városaink mesterei tudtak készíteni ezeknél ragyo-

gőbb lángjátékok és tisztábban szóló hangszereket, de az egyszerű eszközökből egységes alkotást kovácsolt az ork leány ügyessége. A király is megbabonázva figyelte a táncot, mintha nem is állt volna egy undorító szörnyeteg a színpad sarkában. A mögöttem ülő fiatal nemesek elfojtott hangon vitatkoztak arról, hogy a táncosnő bekerül-e a Selyem Udvarba és ha igen, akkor mit mondanak majd erre az éles eszű sivatagi szószólók.

Miközben pörgött a tánc és pörgött a lánc végén a lángoló, sercegő gömb, egyszer csak Kjar oldalra fordította a fejét, hogy jobban lássa a mögöttünk lévő dolgokat. Én is hátranéztem és láthattam, hogy jön visszafelé a háremhölgy, aki kimászott a padból, hogy keressen egy gyógyítót az apró seb kezelésére.

Hirtelen égszínkéék fény csapott ki a fátyol alól. Hideg tűz bénító csóvája hasított végig a királyi emelvényen. Egyenesen haladt át pajzson, páncélon, testőrön, varázslónőn és uralkodón. A kék lángok a király mellkasán keresztül kirepültek a színpad fölé.

A király hátrafordult. A hollók csattogó szárnyakkal törtek az égbe. A selyemruha hosszú ujjából elősiklott egy kard. A pajzsos ork testőr erőtlen testtel rogyott előre. Mögötte a varázslónő oldalra dőlt. Döbbenetében hagyta kialudni a tartalékolt hideg tüzet. A táncosnő kezéből kicsúszott a lánc. Felzengett az első sikoly.

A király felemelkedett a székéből. A sivatagi hangszerek sorra csendesedtek el. A lángoló gömb füstölve repült a magasban. A zsarnok a karmos lábával felpattant a mellvédre. A selyembe öltözött támadó felemelt karddal rohant. A nézőtér mögött az alabárdosok is megtették első lépéseiket.

A király elrugaszkodott a színpad fölé, de lábát hideg tűz szálai kötötték a mellvédhez. A csillogó korona továbbrepült, de a zsarnok előrebukott a levegőben. A béklyók egy pillanat alatt elszakadtak, de így is ellátták feladatuk: az uralkodó fejével előre csapódott a homokba. A testéből pislákoló fények füzére tört elő. Sikoltozás, kiáltások és

kürtjelek töltötték be az udvart.

A selyembe öltözött gyilkos is ugrott. Pengéje a levegőt és füstöt hasította a magasban. A földet érés előtt égszínkéék tűzburok tört elő a ruházata alól. Az oltalmazó varázslat elnyelte a zuhanás erejét, így a merénylő azonnal felpattant a homokból. A páncélos ork, aki eddig a nyakazó rablót őrizte, ordítva rohant ellene.

A kék lángok most az ork lábfeje körül ragyogtak fel. A rohamozó harcos megcsúszott a lángokon és arccal előre zuhant a homokba. A páncélos hátán zengő léptekkel szaladt végig a selyembe öltözött varázsló. Az udvaroncok ordítva próbáltak szabadulni a padsorok közül. Az emelvényen az alabárdosok tömege tehetetlenül torlódott fel a bénult testőrök mellett. A nyakazó rabló vakon ácsorgott a sarokban.

A háremhölgyek sikoltozva ugrottak fel mellettem, ahogy közeledett hozzánk a selyembe öltözött veszedelem. A támadó a sarokban előbb felpattant az előttünk lévő mellvédfalra, majd onnan elrugaszkodva kiugrott a színpadról. Az ugrás közben a kard hegye vörös csíkot vágott a nyakazó rabló vállába. A szörnyeteg élettelenül rogyott össze. Eleryedte szájnylásából a homokra gurult Saláta feje.

A selyembe öltözött végzet kék lángokat idézett teste köré és futva távozott látómezőmből. A színpad távoli végéből a sivatagi leány döbbsen nézett utána. A támadás kezdetekor leterített varázslónő és testőr feltápászkodtak, de már nem tudtak semmit tenni. A hátam mögött teljes volt a fejetlenség. A magasban köröző hollók lassan elindultak a szökevény után.

VIII. Megnyugvás

A mellvéd fölé hajolva alaposabban megnéztem a halott zsarnok testét. A sérülések azonnal végzetesnek bizonyultak: a nyak eltört, a koponyát megroppantotta az ütközés ereje. A halántékon lévő hasadékokból szivárgó vért magába szívta a szomjas homok. A király fekete szemei mozdulatlanul bámulták az eget.

– Dobpergést! – ordította a zenészek felé az udvarmester, aki közben ismét felbukkant a színpadon.

A dobok mennydörgő hangja egy pillanatra megszakította a lökdösődést. Az udvarmester kiváló érzékkel ragadta meg ezt a lehetőséget:

– A király él!

A közönség elcsendesedett, egyetlen hangosan ordibáló legény kivételével. Pár pillanattal később az ordibálást is elnyelte egy némító varázslat. Az udvarmester mély levegőt vett és magyarázni kezdett:

– A Koronásrend tartott attól, hogy a Nyakazó szolgálai megzavarják ezt a kihallgatást. Ennek köszönhetően Úrkarm király biztonságban van a Selyem Udvar belsejében, és csupán egy testőr halt meg, aki önfeláldozó módon eljátszotta az uralkodó szerepét. Vitézeink nem sokára elfogják a merénylőt és akkor majd előjön az igazi király a Selyem Udvarból, hogy személyesen ítélkezzen a gonosztevő felett!

Ezt az ígéretet legfeljebb az ostoba talpnyalók hitték el, de amíg az udvarmester beszélt, addig az élelmes talpnyalók végiggondolták, hogy a merénylő már messze jár és nincs közvetlen életveszély. Ahogy felnéztem a mögöttem lévő padsorokra, láthattam, hogy az udvaroncok elrakják az előrántott fegyvereket, visszafurakodnak hátrahagyott cucaikért és lerendezik egymás között, hogy ki kit lökdösött, rugdosott vagy fogdosott a nagy zűrzavarban.

Eközben egyre több és több páncélos vitéz, kék lángokat hordozó varázsló és izgatott törp hivatalnok rohángált a nézőtér körül. Dübörgő paták és egy-két nyerítés jelezte azt, hogy lovagok egy csapata összegyűlt, majd elhagyta az udvart. Az alabárdosok udvariasan, de határozottan visszaterelték a nézőtérre azokat, akik leghátul ültek és a támadás kezdetén sikeresen elszaladtak az udvar távolabbi részére. Szerencsére a háromszemű hollók láttak mindent és a vészmadarak valószínűleg már elkezdték terjeszteni a merénylet hírért, így nem kellett attól félni, hogy a Koronásrend megpróbálja lemészárolni a szemtanúkat.

Az ork alabárdosok bekísérték a sivatagi zenészeket a közeli épü-

letbe, de csak azután, hogy némi ordibálással elvették tőlük azokat a gyúlékony eszközöket, amelyeket még nem használtak fel a műsorban. A hárem őrségéből is megjelent egy kisebb csapat, akik a mellettem ülő elfátyolozott alakokat kísérték be az épületbe. A háremhölgyek közvetlen a Selyem Kapun keresztül érkeztek a műsorra, így senki nem számított arra, hogy még egy betolakodó lenne közöttük, de persze az első betolakodóra sem számított senki...

A csapatot vezető tagbaszakadt asszonyosság nem követte a többi fel-fegyverzett ork némbert, hanem vaskos ujjaival felmarkolta a homokban fekvő koronát és elindult vele a Selyem Kapu irányába. Ahogy én is a hárem felé fordultam, észrevettem egy távoli figurát, aki a Királyné Tornyának a legtetején kapaszkodott a cserepekbe és onnan bámulta a felfordulást. Ez a megfigyelő láthatóan egy ork volt, de nem volt sokkal magasabb nálam: nagyjából tíz éves gyermek lehetett. Az arcvonásokat persze nem tudtam felismerni, de életkor és tartózkodási hely alapján szinte egyértelmű volt az, hogy magát a trónörökösöt látom.

Eddig nem sokat gondolkodtam azon, hogy mi következik a szörnyeteg legyőzése után, de terveim így is elvezettek a toronyba zárt királyné kiszabadításához. Mivel nem volt más trónkövetelő, így világos volt, hogy a király valódi halála esetén Álomfény hercegnőt előhozzák a toronyból és a trónra ültetik. Nagyon reméltem, hogy a kislány elegendő segítséget kap az uralkodáshoz és nem fogja visszasírnai a tornyot, ahol életének első tíz évét eltöltötte.

Eközben végre észrevette valaki, hogy holttestek fekszenek a színpadon és csinálni kellene velük valamit. A bezúzott fejű ork holttestét a rémült szolgák gyorsan beletekerték egy pokrócba, amelyről azt tippeltem, hogy az istállóból hozták elő. A döglött nyakazó rabló még ennyi tiszteletet sem kapott: azt egyszerűen rádobták arra a taligára, ahová a véres homokot is lapátolták. Végül pedig beigazolódtott, hogy életük végeztével a balsorsú csavargók is egyenlővé válnak az uralkodókkal: a szolgák kerítették egy lópokrócot Saláta számára is.

A nézőtéren szerencsére nem voltak holttestek, de ez nem sokon múlott: egy törp házaspárt szó szerint a földbe tiport a tömeg, egy ork legényt pedig hasba szúrtak egy karddal, amikor az megpróbált négykézláb átmászni a feltorlódott tömeg felett. Mivel én az első sorban egyedül maradtam, így ezeket a sebesülteket mellettem fektették le a padra. Szerencsére a gyógyító, egy bajszos vénember ügyesen bánt a hideg tűzzel és úgy tűnt, hogy mindhárom áldozat túléli az elszenvedett sérüléseket.

A háromszemű hollók a merénylet után mind elrepültek, hogy biztonságos magasságban kövessék a támadót, de viszonylag hamar elkezdtek egyesével visszatérni. Először két mesemadár érkezett, akik azt mesélték, hogy a selyemruhás merénylőt elfogták – az egyik szerint az Arany Udvar falainál, a később érkező társa szerint pedig a város közepén. Meglepő módon egészen sok udvaronc hitt nekik – némelyik még a visszaérkező vészmadarakkal is vitába szállt. Kjar is hamar visszatért és nagy lendülettel kezdte mondani a híreket nekem és a közelemben lévő érdeklődőknek:

– A támadó sikeresen elmenekült, már kijutott a szántóföldekre. A színpad sarkától kezdve viharfutással siklik a talaj felett és kerüli...

– Egyáltalán hogyan jutott ki az Acél Kapun? – vágott közbe az a heves vérű fiatalember, aki mögöttem ült a merénylet előtt.

– A kapu látszólag ok nélkül kinyílt nem sokkal a támadás előtt és azóta is nyitva van. A merénylő érkezésekor csak néhány tanácstalan szolgálta volt arrafelé, akik sikítva ugrottak félre a kardos idegen útjából.

– Az őrség riadót fújt... – folytatta a kérdezést egy vén ork vitéz. – Nem volt senki, aki kiállt volna a gazfickó ellen?

– Sok vakmerő vitéz próbált összecsapni a szökevénnel, de az kerülte a harcot és varázslatokkal rázta le azt, aki közelebb került. Néhány íjász megpróbálta távolról lelőni a merénylőt, de szeren...cséje egyiknek sem volt.

– És a király fürge kopói hol voltak? – érdeklődött egy másik ork

harcos.

Ezt Kjar nem tudta megmondani, de volt a nézőtéren egy díszes ruhájú törp hivatalnok, aki válaszolt helyette:

– A király kutyái megvadultak, amikor próbaképpen megmutatták nekik a nyakazó rabló szagát. Emiatt a gondozójuk elzárta őket, hogy ne zavarják meg a kihallgatást. Az fel sem merült bennünk, hogy a színpadra ugró kutyáknál komolyabb zavaró tényező is előfordulhat...

– Vajon mi volt a támadás valódi célja? – kíváncsiskodott egy szőke leányzó, aki egy csillámló aranygyűrűt forgatott ujjai között.

Itt több udvaronc is kifejtette az elméleteit, így én és Kjar inkább a háttérbe húzódtunk. Igazán eredetinek találtam azt az ötletet, hogy a valódi cél a nyakazó rabló megsebzése volt, a szörnyeteg pedig csak színlelte a halált és várja az alkalmas pillanatot arra, hogy felkeljen és cselekedni kezdjen. Ez a nyakatekert megoldás nem illett a Nyakazó törpöntúli elméjéhez, de a biztonság kedvéért előhívtam emlékeimet és megállapítottam, hogy a merénylő kardja méretben és formában azonos azzal a szent karddal, amely a fatörzsben volt rögzítve.

Amikor az udvaroncok már nem foglalkoztak velünk, akkor Kjar elrepült, hogy szemmel tartsa a palotaudvarban történő eseményeket. A vészmadár hamar kiderítette, hogy a Hollók Tornyában hatalmas vérfürdőt csaptak valamiféle sötét praktika felhasználásával. Egy bábmészakodó szakácsinas elmondta a madárnak, hogy még a Koronásrend egyik edzett harcosa is elhányta magát, miután benézett az épületbe.

Ezen felül Kjar megtudta azt is, hogy a Koronásrend lovascsapata nem a szőkevény után indult, hanem a város utcáin keresztül vágatott a Kincstártorony felé. Mi persze azonnal tudtuk, hogy milyen holmit akartak sürgősen pótolni a király csatlósai, de ezzel valószínűleg egyedül voltunk a nézőtéren. A gerendába rögzített szent kard egyáltalán nem bukkant fel a városi szóbeszédben, a hátul tülekedő nézők pedig azt sem láthatták, hogy a nyakazó rabló mennyire apró sérüléstől döglött meg.

Kjar éppen egy újabb körúton volt, amikor két ork vitéz a színpad-

ra kísért egy sápadt arcú törp fiatalasszonyt. Ahogy emlékezetemben megkerestem a törp arcvonásait, meglepetten fedeztem fel, hogy ez a nálam alig edzettebb figura valahogyan túlélte azt, ami Hollók Toronyában történt. Az orkok ordítózza és a koronával díszített pajzsukat verve csendesítették el a közönséget, majd bemutatták a törpöt:

– Ez itt Rubint a Rajzoló Céhéből, aki látta a támadás kezdetét és elmondja az összes szaftos részletet!

Rubint halkán szólalt meg:

– Éppen békésen rajzoltam egy vidéki lovag arcvonásait, amikor kivágódott a torony ajtaja és berontott egy véráztatta alak. A támadó pár lépéssel átszelte a termet, hogy rátegye a vérvörös kezeit Leső és Bika tarkójára...

Rubint megtörölte a szeméit, majd akadozva folytatta a beszámolót:

– Az ork vitézek feje... elolvadt... széthasadt... a szörnyeteg hosszú ujjai alatt... Konok, a harmadik ór maga elé emelte a lándzsáját... és oltalmazó burkot kapott a varázslónőtől... de a lándzsa nyele is szilánkokra esett... a véres kéz lelassult a kék lángokban... de belemerült az ork arcába... mindenki sikoltozott, de nem érkezett segítség... a tünde varázslónő felszaladt a lépcsőre... de a bokáját elérték a hosszú ujjak... Pala, a egyik írnok felugrott egy kiskéssel, hogy hátba szúrja a szörnyeteget... de az megfordult és vele is végzett...

– Térjünk a lényegre! – kiabált közbe egy érzéketlen nemesember.
– Honnan szerezte gazember a kardot?

– Egy ereklyéből, amelyet Kenbis mester készített néhány éve a megrontott tündék megkeresésére és megtisztítására. A tisztító áldást egy égerfa kivágott törzse hordozta, amelybe a mester összetett varázseleket rótt és markolatig beleillesztett egy kardot; a támadó a hosszú véres ujjáival egyszerűen forgácsokra szaggatta ezt a megáldott fatörzset, hogy hozzáférjen fegyverhez.

– És te mit csináltál, hogy megmentsd az irhádát? – kérdezte egy másik galád hang az emelvény túloldaláról.

– A falhoz lapulva rettegtem... a gyilkos megszerezte a kardot és összeterelt minket a terem közepén... Magla ájult testét ketten vonszoltuk oda... körülöttünk vérbe mártott ecsettel cakkos kört rajzolt... suttogva megígérte, hogy ha valaki zajt csap vagy átlépi a kört, akkor kínok között fogunk meghalni... a Koronaórség érzékszégéig suttogni sem mertünk...

– Ha ilyen szörnyű vérfürdőt tartott, akkor milyen mágiával tudta megtisztítani a ruháját? – kérdezősködött egy ork vénasszony viszonylag barátságos hangon.

– A ravasz féreg egyszerűen hozott egy másik hasonló köntöst, laposra hajtogatva és néhány madzaggal a hátához illesztve. Miután beteretelt minket az átkozott körbe, levetkőzött, megtörölközött a ruha kevésbé véres részeivel és felvette a tartalék köntöst, amely a háta mögött tiszta és hófehér maradt.

– És hagyta, hogy megfigyeljétek, hogy mi rejtőzik a ruházat alatt?

– Igen, a támadó egy tünde nő volt; a többi rajzoló már másolja is az arcképet, amit készítettem.

– Legalább jól nézett ki? – kiabált közbe egy pelyhedző szakállú úrfi a hátsó sorokból.

Hangos nevetés söpört végig a talpnyalókon és a közelben várakozó harcosokon. Bizonyára a király is velük röhögött volna, csak hát őt éppen egy sajnálatos baleset érte...

Azt persze el kellett ismerni, hogy az udvaroncok tuskó viselkedése eltörpült amellet, ami a toronyban történt. Ráadásul azt is világosan láttam, hogy valóban az Égi Vadász egyik papja hajtotta végre a merényletet. A Koronásrend és az udvari vajákosok biztosan tudtak a szent kardról, de ha a támadást udvaroncok indították volna, akkor nekik különösen fontos lett volna az, hogy a toronyban dolgozó törpök örökre hallgassanak a részletekről. A merénylő által ürügyként használt ügyeletes gyógyító-varázsló egy tünde volt, de az Égi Vadász erejével visszaélve akár ezt a szemtanút is elpusztíthatta volna a támadó.

A belső összeesküvők mellett még az Égi Vadász követőinek volt nagy esélye arra, hogy ismerjék az elrabolt szent fegyver jelenlétét, hiszen a keresési szertartások valószínűleg leleplezték már néhány próbálkozásukat az elmúlt években. Ezen túl esetleg eljuthatott a titok a Mélyberántókhoz is, hiszen hozzájuk minden titok eljuthat, de a szemtanúk megkímélése a Mélyberántók követőitől is idegen volt.

Ahogy jobban átgondoltam az esetet, rádöbbsentem arra, hogy a vadász-papok elvei szerint ez a vérengzés jogos önvédelem volt: aki a vadász útjába állt, az nem érdemelt jobb bánásmódot annál, mint ahogy ő fogadta volna a papot. A csatlósok éppen kártyázhattak a támadás kezdetén, de mivel esküt tettek a király szolgálatára, így már egyértelműen jelezték, hogy hogyan fogadnák az uruk ellen induló vadászt. A vakmerő írnok csúf sorsa még inkább sajnálatos volt, de aki egy késsel ráugrott valakire, az igazán nem követelhetett kíméletes bánásmódot.

Valójában még az is érthető volt, hogy a pap miért ennyire véres praktikát használt: a szent fegyverét nem tudta behozni, de ilyen módon mégis gyors halált adott a lemészárolt öröknek. Régóta ismertem az Égi Vadász papjainak azt az alapelvét, hogy még a szörnyetegeknek sem akarnak feleslegesen szenvedést okozni, de a mesék ezt úgy tálalták, hogy ettől csak nemesebb és tisztább lesz a küzdelemük.

Amikor Kjar ismét visszaérkezett, beszámolt arról, hogy a Koronásrend lovasai visszaértek a palotához és bementek a Hosszú Csarnokba. Ezután ismét felélénkült az őrség mozgása körülöttünk, majd hamarosan újabb bejelentést tett az udvarmester:

– Helyreállt a béke a palotában; a király várja a hű alattvalóit a Selyem Kapuban!

IX. Vizsgálódás

A padsorok mögötti területen tucatnyi alabárdos ork állt, akik az előre szegezett fegyvereikkel biztosították, hogy az udvaroncok szabályos sorban, egymás után haladva hagyják el a nézőteret és vonuljanak

el a Selyem Kapu előtt. A vendégek kigyózó sora lassú léptekkel haladt el mágikus védőburok peremén kívül, majd visszakanyarodtak és távoztak az Acél Kapun keresztül. A várfal tetejéről varázslónők és számszerjászok figyeltek minden gyanús mozdulatot.

Mivel én a legelső padban voltam, így az utolsók között érkeztem meg a Selyem Kapuhoz. A sor lassan haladt előttem, hiszen a királyt közelebről ismerő udvaroncok élcelődve ellenőrizték azt, hogy a király nem vesztette el az alpári jellegű humorérzékét és emlékezik az előző napi ebéd eseményeire. Amikor közelebb kerültem a kapuhoz, láthatam, ahogy Úrkarm király a függöny előtt áll és szikrázó szemekkel pásztázza az elvonulókat, akik szintén alaposan megfigyelték az állítólagos uralkodó megjelenését és arcvonásait. Amikor sorra kerültem, egy meghajlással tisztelegtem országunk koronája előtt, majd lépteimet szaporázva távoztam a kaputól.

Ahogy felidéztem emlékeimet, láthattam, hogy a most királyként bemutatott ork csodálatosan hasonlított arra, aki a kihallgatáson viselte a koronát és belehalt a merényletbe. Nem volt teljesen kizárt, hogy a hatalmas országban két ennyire hasonló ork szülessen, de azért azt gyanítottam, hogy valami ravasz praktika is növelte a hasonlóságot. A piperkócók nagy bánatára nehéz volt igazán jól átszabni az arc és a test formáját, de tudtam, hogy a királyi udvarban összegyűjtött vajásokok és csodadoktorok között volt pár, aki ilyesmihez is értett.

Amikor visszaértem a városba, már szinte mindenki tudott a merényletről és sokféle lehetett vitákat hallani arról, hogy a bezúzott fejű ork a király volt vagy csupán egy önfeláldozó testőr. Ez elsősorban a vészmadarak műve lehetett, de egy-két utcasarkon már a királyi hírmondók is felbukkantak és hirdették, hogy Koronásrend megállította a Nyakazó szolgálóinak a gonosz tervét.

A fogadó nyugodt szobájában felidéztem emlékeimet és alaposabban végiggondoltam azt, hogy valójában mi is történt. A legfontosabb részlet az volt, hogy a merénylet kezdetén a királyként bemutatott ork még

a háromszemű hollóknál is gyorsabban lendült mozgásba. Én már a bevezető elmetan óráimon is tanítottam azt, hogy ez lehetetlen: még a legfürgébb vívómester elméje sem biztosít olyan gyors ösztönöket, amilyeneket a levegőben cikázó madarak birtokolnak. Itt azonban eszembe jutott, hogy Borostyán mester elméletei szerint a szikratündérek fő képessége éppen az, hogy törpöntúli gyorsasággal irányítják a test mozgását...

Ez jól megmagyarázta azt is, hogy a hideg tűzből formált bénító villám miért kímélte meg a koronás orkot a két testőr leterítése után: az ork nem tudta mozgatni a saját izmait, de a benne lakozó szikratündért nem befolyásolta a varázslat. Ez a kibúvó valószínűleg még a merénylőt is meglepetésként érte, hiszen így a célpontnak komoly esélye volt a menekülésre és elhamarkodott dolog lett volna ennek ismeretében megindítani a támadást.

Az első gyors mozdulatok arra utaltak, hogy az ork a félbeszakított ugrást is könnyen túlélhette volna, ha kinyújtott kezekkel tompította volna a zuhanás erejét. Persze a test így is elterült volna a homokban, esetleg törött karral, és ennyire egyoldalú helyzetben még a szikratündér tökéletes mozdulatai ellen is lett volna esélye a szent karddal érkező vadásznak. Mivel az ork teste pótolhatóan bizonyult, így nem kellett érte bevállalni ezt a bizonytalan és az Égi Vadász hatalma miatt kockázatos utóvédharcot.

Még az is eszembe jutott, hogy a koponya összezúzása azért is indokolt volt, mert így lehetett kizárni azt, hogy a koronás főben rejlő titkokat átadják a nyakazó rablónak. Ezeket a gondolatokat majdnem félredobtam, amikor eszembe jutott, hogy a merénylet közben pillanatok alatt kellett döntenie a célpontnak, de aztán rájöttem, hogy a szikratündér törpöntúli elméjének valószínűleg ez is bőven elegendő volt.

Úgy sejtettem, hogy magát a szikratündért láttam akkor, amikor a földbe csapódó testből pislákoló szikrák füzére repült ki. Ezt az emlékszilánkot sokszor felidéztem egymás után, de a ragyogó napsütés, felcsa-

pódó homokszemek és gomolygó füstcafatok miatt nehéz volt értelmezni a látványt. Néhány forrás említette a kis lámpástündérekhez hasonlóan szabadon repkedő szikratündéreket, de ezek eléggé ellentmondásosak voltak, így nem tudtam egyértelműen megítélni a helyzetet.

A merénylő nagy ugrását az elmémbe összeillesztettem a fénypontoknak az elindulásakor látható sebességével és ebből kihámoztam, hogy a levegőben végrehajtott kardcsapás a szikratündér ellen irányult, de valószínűleg nem érte el a célpontját. Mivel a vitéz ezután nem foglalkozott az orknak a homokban fekvő testével, így gyaníhattam, hogy a vadászat elsődleges célpontja maga a szikratündér volt. Ezzel érthetővé vált az is, hogy miért kellett a vitéznek a szent kard – a közönséges fegyverek nem ártottak a tündéreknek, a szikratündér pedig annyira ritka volt, hogy közel reménytelen volt megtalálni az ellene használható módszereket.

Nyitva maradt azonban az a kérdés, hogy a szikratündérek milyen feltételek mellett tudták irányítani más lények testét. A mesékben a szabólegény egyszerűen gyorsabbá és ügyesebbé vált, de alaposabban belegondolva a nyakazó rablók gáztetteit idézte fel az, hogy a tündér átvette az irányítást egy másik lény teste felett. Borostyán mester kutatásai szerint a képességet az korlátozta, hogy a tündér ösztönösen átvette a hordozójának a szándékait is, így elnyomó szörnyeteg helyett mégis engedelmes segítőtársként szolgált. Ez jól magyarázta a régi meséket és feljegyzéseket, azonban a merénylettel kapcsolatban felmerülő kérdésekre nem adott választ. Még az a gyanú is felmerült bennem, hogy a tanítványom elméletei hibásak voltak, és a Koronásrend azért végzett vele, hogy ne tudja kijavítani a tévedéseit...

Ahogy végeztem az események felidézésével, leírtam a megfigyeléseimet és elküldtem őket egy volt tanítványomnak, akiről tudtam, hogy éppen a nyugati határvidéken élt. A kereskedő, akire rábíztam a levelet, megbízható volt, de lassan utazott, így nem kellett attól félnem, hogy az üzenetem idő előtt felbukkan és leleplezi a terveimet.

A nap zavaros eseményeitől alaposan elfáradtam, még úgy is, hogy csak megfigyelőként követtem őket. Este jó érzés volt végre megpihenni; másnap reggel pedig arra ébredtem, hogy egy hírmondó ordibál a fogadó előtt:

– ...jó ért a fegyverforgatáshoz, ismeri a hideg tűz irányításának mind a hat módszerét, esetleg a sebgyógyítás kivételével, továbbá mestere a villámgyújtásnak és így a szájából is tud villámot köpni. Ezen túlgátlástalanul használ egy sötét praktikát, amellyel azonnal szétszagghatja a megérintett személyek testét vagy a fából készült akadályokat. Ha látjátok ezt a szörnyeteget vagy vérben fekvő, szétszagghatott áldozatokat találtok, akkor próbáljátok óvatosan távozni és azonnal értesítsétek a király szolgáit, akik majd megküzdenek vele!

Ezután kürtszó hallatszott, majd újrakezdődött a mondóka:

– Újonnan érkezettek és városunk minden polgára, figyelem! Tegnap sikertelen merénylet fenyegette Úrkarm király életét és sajnos több bátor vitéz is elesett aközben, hogy elüldözték az aljas gonosztevőt. A merénylő egy tünde nő volt, akinek az arcképe ezen a rajzon látható, továbbá vörös kerettel ki van függesztve minden törvénytáblán. Aki segíti a bujkáló gonosztevőt, az mocskos árulóként fog elpusztulni, aki viszont hozzájárul a szökevény elfogásához, az bőkezű királyi jutalomban részesül! Sajnos az aljas gonosztevő jól ért a fegyverforgatáshoz...

Mire kimásztam az ágyból és leszaladtam a fogadó elé, addigra már távozott a hírmondó, de szerencsére tudtam, hogy hogyan tudok rövid sétával találni egy törvénytáblát. A kőbe vésett piaci rendeletek felett, néhány tolvaj és orgazda arcképe között hangsúlyos helyet kapott az Égi Vadász szolgálja. A rajzolómester művészi igényességgel ábrázolta a tünde nő örökifjú arcát, ami elsőre barátságosnak tűnt, de kísértetessé vált, ha valaki alaposabban tanulmányozta a rajzot. A műveltebb polgárok kedvéért a kép alatt írásban is megjelentek azok az adatok, amelyeket a hírmondók is terjesztettek.

Ahogy elindultam visszafelé, előhívtam régi emlékeimet és némi ke-

resgélés után meglepetten vettem észre, hogy ezt a jellegzetes mosolyt már láttam egyszer. Ahogy visszaértem a fogadóba és elkezdtem reggelizni, sorra idéztem fel az Égi Vadász templomában tett első látogatásom részleteit. Ezzel világossá vált, hogy a király elleni támadást Tövis vitéz hajtotta végre: a rajzon megjelenő lappangó aljasság valószínűleg a rajzolómester személyes benyomását tükrözte, azon túl pedig nem volt különbség az emlékeim és a merénylő arcképe között.

Eközben érdekes volt átértékelni azt az apró jelenetet is, amikor Tövis a vacsora végén távozott az étkezőcsarnokból és egy kopasz, nagy szakállú harcos előzékenyen állt félre az útjából. Ifjúkoromban ezt egy fiatal leány felé mutatott lovagiasságként könyveltem el, most viszont láthattam, hogy a vitéz inkább a nagy tudású varázslóknak kijáró tiszteletet fejezte ki. Az emlékeim láncán lépkedve végül megértettem a templom pincéjében talált furcsa feliratot is: aki a tünde varázslónő sorsa iránt aggódott, az az üzenetet elolvasva megnyugodhatott, hiszen nincsen rózsza Tövis nélkül.

Ezek után Kjar segítségével nekiláttam annak, hogy felmérjem a helyzetet az előző merénylet után és megtervezzem a saját vadászatomat. Én a piactérre mentem szóbeszédet gyűjteni, a holló pedig elrepült, hogy felkeresse a királyi udvarban szolgáló társait.

Sajnos ezen a piacon még nem ismertem a megbízható pletykafészeket, így elárasztottak az olyan történetek, amelyeket vagy saját szememmel láttam, vagy azonnal kizárhattam az ismereteim alapján. Hosszú keresgélés után egy rosszkedvű hentestől megtudtam, hogy ideiglenesen szünetelnek a Hosszú Csarnokban rendezett lakomák, mert a király a háremben bujkál, az őrség pedig azon dolgozik, hogy még egyszer ne forduljon elő ilyen csúfos merénylet.

Valamivel később néhány falatozó lovagot kihallgatva megtudtam, hogy a támadó a Selyem Udvar egyik kertecskéjében öltött testet és az őrség most vérebeget akar idomítani arra, hogy időben kiszagolják a betolakodóknak a talajfelszín alatt formálódó testét. Az egyik lovag azt

is elmesélte, hogy a kimosott selyemruhák ládája mögött elsuvasztva találtak olyan barnás ruházatot, amelyet a tündék növesztenek frissen újraalkotott testük köré. Úgy tűnt, hogy a támadó tudta, hogy hol tárolják a ruhákat, valahogy felnyitotta a zárat a ládán, és persze elkeverte a folyosókon járőröző némbereket is. Ez így együtt derék munka volt, de nem igényelt kiemelkedő tudást: az egyes részleteket egy mosónő, egy lakatosinas illetve egy iszákos férj is végrehajthatta volna.

A lovagok nem tudták vagy nem említették, de eközben a varázskörök mellett kuporgó törpök minden lépést észlelhettek, de az éjszaka folyamán mégsem volt riadó a palotában. Ezt először megdöbbenőnek tartottam, de hosszú töprengés után rájöttem, hogy egyrészt viharfutás közben a varázsló hideg tüzet formált a talaj felett és azon észrevehető lépések nélkül siklott, másrészt pedig az óvatos laposkúszás is adott egy földhözragadt megoldást. Így közlekedve Tövis vitéz megszerezhetette a ruhákat és még a pletykákban említett bálványt is megkereshette, hogy a védelmező burok ne adjon neki egy feltűnő lökést akkor, amikor elhagyja a Selyem Kapun.

Ahogy vacsorára visszaértem a fogadóba, Kjar már várt az összegyűjtött hírekkel. A királyt szolgáló hollók között az volt a fő beszéd-téma, hogy pirkadatkor az aljas merénylő csapdába csalta és lerázta a társaikat egy mocsárvidéken. Itt a tünde a vizek felett siklott viharfutással, a madarak pedig türelmesen köröztek felette a magasban, amikor hirtelen holló-tollra éhező szakállgyújtogató szellemek bukkan-
tak fel a nádasokból. A madarak a vizekbe csobbanva elkerülhették a komoly sérüléseket, de csak azok úszták meg ép tollazattal az esetet, akik azonnal megfordultak, ahogy elkezdtek közeledni a kicsi repülő lángnyelvek.

Sajnáltam, hogy az Égi Vadász papjai éppen kíváncsi, fiatal madarak ellen vetették be azt a szertartást, amit én ajánlottam nekik néhány évtizeddel ezelőtt. Másrészt azonban azt is lehetett érteni, hogy Tövis vitéz nem vágyott arra, hogy minden mozdulatát tucatnyi szemhármas

figyelje a magasból. Alaposan átgondoltam a helyzetet, de még én sem tudtam ennél sokkal békésebb módszert kigondolni egy nagyobb csapatnyi tolakodó madár lerázására, különösen azzal a korláttal, hogy a tünde egy varázsló volt és így a hollók nem mertek közelebb repülni, hogy alkudozásba kezdjenek.

A mocsár persze nem csak a felgyújtott tollazatú madarak kényelmét szolgálta, hanem abban is segített, hogy a király szolgálái ne tudják elkapni azokat, akik megidéztek a lángtündéreket. Felmerült bennem az a gondolat, hogy felveszem a kapcsolatot ezeket a papokkal, de sajnos én csak több napos utazással tudtam volna elérni a mocsarat, a társamat pedig nem küldhettem el olyan helyre, ahol repülő tűz fogadta a vészmadarakat. Egyébként is gyanítható volt, hogy Tövis vitéz és társai nem pazarolják idejüket a mocsárban, hanem inkább biztonságba helyezik a szent fegyvert az ország határain kívül.

Ezen felül a hollók elmesélték, hogy a égerfa gerendát és a szent kardot a Koronásrend igen gyorsan pótolta egy másik hasonló eszközzel. Úgy tűnt, hogy a madarak még mindig elhitték Kenbis mester történetét a tündekereső szertartásról, de mi persze tudtuk, hogy valójában miről van szó. Mivel a támadó könnyedén szétszaggatott egy vastag fatörzset, így az új eszközt körbevették egy vastag acéllemezekből kovácsolt hasábbal, amelynek az alsó oldalán egy kis résen keresztül lógott ki a penge legvége.

Az egyik madár még azt is elkotyogta, hogy a törpök éjjel-nappal állandó időközönként keresték a merénylő vagy más gonosz tündék jelenlétét, de mindig csak a Kincstártoronyban őrzött „bebörtönzött sötét tündéket” találták meg. Ezekről Kenbis mester azt állította, hogy nem tudnak szabadulni, de a biztonság kedvéért naponta háromszáz alkalommal is lepergett az időközök követésére használt homokóra. A király szolgálái azzal dicsekedtek, hogy két keresési szertartás között még a király legjobb paripája sem tudta volna megtenni az utat a Kincstártoronyból a palotába; azonban Kjar gúnyos hangon jegyezte meg

a beszámoló végén, hogy ő gyorsabb király lovainál és nem követi a kanyargós utcák vonalait...

Ezután eltelt néhány nap jelentős eredmények nélkül. A tartós nap-sütést esős idő követte, így a parasztnak örülhettek, a háromszemű hollók pedig részeg matrózokhoz illő szófordulatokkal szidták az időjárást. A király még mindig a misztikus burok védelmében bujkált, én pedig megszoktam a főváros zsúfoltságát, és már a Magasiskola vezetésével járó állandó papírtologatást is kezdtem hiányolni. Elhamarkodott kívánságom szinte azonnal beteljesült: egy életerős fiatal mesemadár elhozott nekem egy levelet, amelyben a kijelölt helyettesem meghatalmazást kért két ügyvédtanonc azonnali kicsapatására.

A szárnyas hírnök elmesélte, hogy a fiatal bolondok megpróbálták csapdákat állítani a kórház tetején rendszeresen felbukkanó hollóknak, akikről azt hallották, hogy szövetkeztek az orvosokkal az ügyvédek ellen. Ostoba tervük ott siklott félre, hogy megcsúsztak a nedves zsinde-lyeken és hosszú zuhanás végén egy jól megtermett rózsabokorban kötöttek ki. Tulajdonképpen sajnálnom kellett volna, hogy idáig süllyedt a Magasiskola, de a mesemadár olyan érzékletesen írta le a balfácánok tetteit, hogy nem tudtam nem nevetni rajtuk. Szívesen megnéztem volna a gyógyítók arcát akkor, amikor ellátták a rózsatüskék által ejtett számtalan apró sebet...

A jogászok hagyományos szófordulatait felidézve összeállítottam a meghatalmazást és írtam mellé egy szűkszavú kísérőlevelet is. Eközben Kjar elmagyarázta a fiatalabb hollónak, hogy hogyan kell szakszerűen megkaparintani a sirályok finom tojásait az út egyharmadánál található parti sziklákon. A mesemadár azonnal elindult, amikor elkészült a válasz, hiszen megígérte, hogy naplementére visszaér a meghatalmazással. Az ablaknál becsúsztattam az írásomat a levélhordó börtasakba, a hóféhér holló pedig elrugaskodott a karomról és erőteljes szárnycsapásokkal emelkedett a háztető fölé.

Hatalmas elismerésnek tekintetem azt, hogy ez a mesemadár fel-

vállalt egy egész napos utat azért, hogy elhozzon nekem egy levelet. Már az is komoly dolog volt, hogy a holló rossz időben is vállalkozott egy hosszabb útra, de sok dörzsölt hollókalauz tudott olyan madarakat keríteni, akiket szinte bármire rá lehetett beszélni. Itt azonban nem volt szükség a hízelgésre, alkudozásra vagy a hollókalauzok más trükkjeire – a madár önként jelentkezett a feladatra, amikor megtudta, hogy segíthet nekem.

A kísérőlevélben természetesen nem említhettem azt, hogy a valójában miért maradtam a fővárosban a nyakazó rabló kihallgatása után, így azt írtam, hogy még tárgyalni fogok Germes fejedelemmel a visszautazás előtt. Ezt az ürügyet ott helyben találtam ki, de nem volt hazugság – a fejedelem a Magasiskola fő védnöke volt és több olyan makacsul elintézetlen kérdés is eszembe jutott, amelyeket időszerű lett volna megtárgyalni.

A mesemadár távozása után azonnal írtam egy kihallgatást kérő levelet is, amit Kjar vitt el a fejedelem fővárosi palotájához. A társam meglepően gyorsan visszatért azzal a válasszal, hogy már következő nap délután előterjeszthetem a kéréseimet. Ez persze azt jelentette, hogy a találkozó időpontjáig rohamtempóban gondolkodtam azon, hogy mit fogok kérni a fejedelemtől. Szerencsére az emlékezetemben elérhető volt minden adat a Magasiskola állapotáról és pénzügyeiről, így nem okozott gondot az, hogy a megszokott szobám helyett egy távoli fogadóban dolgoztam.

X. Meghívás

Másnap egyedül indultam el a fejedelem palotájához, hiszen Kjar nem állt hivatalos kapcsolatban a Magasiskolával. Érkezésem után egy tisztelettudó szolgálólány felkísért egy dolgozószobába, ahol a nagyúr már várt engem. A tárgyalás témájának a szegény tanulók támogatását választottam, hiszen ez valóban fontos kérdés volt, de nem kapcsolódott kényes ügyekhez. A fejedelem kemény keresztkérdések záporával

fogadta a javaslataimat, de amikor átverekedtem magamat ezen, akkor egészen nagyvonalú ígéreteket tett. Az elmetorna végén már belekezdtem volna az udvarias búcsúzkodásba, de a fejedelem azonnal elővett egy másik témát:

– Nekem is lenne egy kérésem, ugyanis egy kényes ügyben éppen a te képességeid jelentenének megoldást... – mondta a fejedelem a szokásosnál is szélesebb mosollyal. – Saller asszonyosság, a háremőrség parancsnoka pár napja elkezdett arra gyanakodni, hogy a király szerepét valami gonosz lény bitorolja. Ezt fontos lenne kezelni még azelőtt, hogy véres veszedelmet okozna...

Ezek a fejlemények meglepetésként értek engem, pedig igazán számíthattam volna arra, hogy a merénylet után az udvari cselszövők is előállnak néhány váratlan húzással. Természetesen azt sem tudtam kizárni, hogy a fejedelem csak az én szándékaimat akarta felmérni, így igyekeztem óvatosan válaszolni:

– Ez valóban nagyon súlyos helyzetnek tűnik, de nem tudunk kívülről beavatkozni, amíg a háremben bujkál a bitorló...

– Micsoda...? Nem, nem egy újabb merénylet akarok! – rázta a fejét a fejedelem. – Azt a böszme némbert kell megállítani, mielőtt a szokásosnál is nagyobb ostobaságot csinál!

– Abban viszont inkább egy edzett lovag tudna segíteni... vagy inkább három...

– Ahogyan Bölcs Zinnergun is megmondta: „Többet ésszel, mint ész nélkül!” – válaszolt az ork nagyúr mosolyogva. – Saller fontos tisztséget kapott a túlfejlett izomzata miatt, de ez nem változtat azon, hogy disznópásztorok közül származik és elméje csak a malacok terelgetésére alkalmas. Épp most beszéltél a szegények oktatásában elért sikerekről; bizonyára Saller fejébe is bele tudod verni azt, hogy nincs semmiféle szörnyeteg és nyugodtan dolgozhat tovább.

– Azt lehet pontosabban tudni, hogy mire gyanakszik a parancsnok?

– A gyanú eredeti forrása csupán az, hogy a király kopói alig is-

merték meg a gazdájukat a merénylet után. Ebből Saller valahogy kisütötte azt, hogy az udvari vajákosok között árulók vannak, akik elérték, hogy a nyakazó rabló megkapja a király fejét és ezáltal átvegye az irányítást az országot felett.

– Ebben könnyű lesz hibát találni... – válaszoltam a fejemet csóválva.
– Rengeteg testi különbség van egy ork és egy nyakazó rabló között és a háremben ezeket reménytelen lenne titkolni...

– Sajnos a helyzetet megbonyolítja, hogy valami okostojás szolga elterjesztette azt az ötletet, hogy Izarfán mester pótolhatja a szörnyeteg testi hiányosságait. A vén késfülű valóban helyrerak időnként egy-egy bezúzott orrot vagy más szépséghibát, de meglepődnék azon, ha tudná utánozni az orkok rendkívüli adottságait is...

– Akkor meg milyen érv maradt? Ez nekik magyarázatot ad a testi különbségekre, az emlékeket pedig mind bitorolhatja a nyakazó rabló...

– Érvelhetsz egyszerűen azzal, hogy misztikus módszerekkel megvizsgáld a helyzetet és nem érzékelted a Mélyberántók romlott kisu-gárgzását – válaszolta a fejedelem mosolyogva. – Saller maga is szívesen szabadulna az aggodalmaitól, és ha ilyen kapaszkodót kap egy elismert tudóstól, akkor megkönnyebbülten fogja tovább szolgálni a királyt.

– Úgy hallottam, hogy a merénylet óta nehéz bejutni a palotakeretekbe. Mikor és hol tudok találkozni a parancsnokkal?

– Most még nagyon titkolja ezt a Koronásrend, de holnap ismét lesz királyi ebéd a Hosszú Csarnokban. Az én kíséremként te is kapsz helyet a király hosszú asztalánál, a lakoma után pedig megkeressük Sallert és tisztázod a helyzetet.

Ezzel lényegében véget is ért a kihallgatásom. Néhány apróság tisztázása után visszatértem a fogadóba, ahol Kjar már várta az érkezésemet. Gyorsan beszámoltam a társamnak a fejedelem kéréséről, majd elkezdtünk felkészülni a vadászatunk utolsó napjára. A vészmadár ismét ellenőrizte az elrejtett szent fegyvert, majd pontosan megfigyeltük azt, hogy egy holló milyen gyorsan tudja megtenni az utat a Kincstár-

toronytól a Hosszú Csarnokig.

Másnap a legjobb ruhámban és a legjobb háromszemű hollóval a kalapomon érkeztem meg Germes fejedelem palotájához, ahonnan a fejedelem hintójával utazhattunk az Arany Kapuhoz. Ott kiderült, hogy a kapuórség tovább fokozta a védelmet: most a keresztkérdések, a nyakvizsgálat és a vaskereső varázspálca kiegészült egy kristálygömböt bámuló vén boszorkánnyal és egy hatalmas vadászkutyával. A vészjóslo fogazatú kopó minden látogatót alaposan megszaglászott, de az éber gondozójának köszönhetően még a vészmadarat sem tudta megkóstolni.

A Hosszú Csarnok a nevének megfelelően egy tágas és hosszú ebéd-lőcsarnok volt, amelynek a mennyezetét kőből rakott boltívek tartották a magasban. A falak felső felén széles és magas ablakok nyíltak, amelyeken keresztül aranyszínű fény ragyogott le ránk. A terem közepét uralta a hosszú asztal, amely jelenlegi királyunk nagyvonalú konokságát hirdette és valószínűleg a világ legnagyobb bútordarabja volt. Az asztal mindkét oldalán messzeségbe tűnő sorokat formáltak a díszesen faragott székek. Ezen túl az asztal két végén is volt három-három szék és így összesen kétszáz ülőhely várta a vendégeket a csarnokban.

Mi a fejedelem rangjának köszönhetően a királynak elkülönített aranyozott trónszék mögött nyíló bejáratot használtuk, azonban elsétáltunk nagyjából kéttucat szék mellett, mire elértük a kijelölt helyünket. Az asztalt és a székeket valószínűleg még az emberek, az orkok és a tündék is kicsit magasnak nevezték volna, de érkezésünk után azonnal megjelent az egyik kis oldalajtóból egy markos szolgál, aki hozott nekem egy megemelt ülőkéjű széket és rá egy ülőrudat a vészmadár számára.

Ez a csere-szék hátulról nézve alig lógott ki a sorból, de a baloldalt lévő két létrafokon felmászva kényelemben dőltem hátra és megállapíthattam, hogy ezen az ebéden végre nem kell majd nyújtózkodni az ételekért. Kjar is elégedetten foglalt helyet az ülőrúdon, amelynek az állványa ravaszul beleakaszkodott a jobb karfa faragványába. Ezek a figyelmesen megtervezett részletek és az egységesen jó minőség egyértel-

műen mutatták azt, hogy a csarnok bútorait a legjobb törp asztalosok készítették.

Amikor megérkeztünk, az ülőhelyek fele még szabad volt, de utánunk felgyorsult a vendégek áramlása és hamarosan összegyűlt a százkilencvenhét vendég a király asztala körül. Az asztal távolabbi végén éppen csak ki tudtam venni a három koldus alakját, akik valószínűleg lelkesen készülődtek életük legjobb étkezésére. A hírmondók előszere-tettel hangsúlyozták, hogy az uralkodó annyira jólelkű, hogy a saját asztalánál vendégeli meg a nincsteleneket, de szerintem tisztább volt az elődjének a rendszere, amikor elkülönített konyhán történt a királyi jótékonykodás, de három vendég kisorsolása helyett minden rászoruló jóllakhatott.

Amikor már mindenki helyet foglalt, szinte azonnal felzengtek a kürtök, majd belépett a csarnokba a király és a kísérete. Elöl érkezett nyolc ork alabárdos csillogó páncélzatban, akik két csapatra váltak és felálltak az asztal két sarkához. Mögöttük vonult be a királyként tisztelt ork hasonmás, akit mindkét oldalról egy-egy elfátyolozott, fehér selyembe öltözött alak kísért. Az uralkodó és a lakomára kiválasztott szerencsés háremhölgyek elfoglalták a helyüket az asztal végén, miközben a mögöttük érkező varázslók és számszeríjászok felvonultak a terem sarkaiban álló erkélyekre, ahonnan jól belátták a csarnoknak a királyhoz közeli végét.

A király zengő hangon üdvözölte az egybegyűlt udvaroncokat, majd parancsot adott a lakoma megkezdésére. Szolgák tucatai bukkantak fel a terem oldalfalain nyíló kis ajtókból és hosszú kampós botok segítségével az asztal közepére helyezték a gőzölgő étellel teli acéledényeket. Az ételek természetesen ízletesek voltak és én is nagy lendülettel látam neki a lakomának. A falatozásom közben Kjar repült egy felderítő kört a csarnokban és megfigyelte, hogy a királlyal együtt néhány kopó is érkezett, talán pont azért, hogy megcáfolják a kutyák gyanakvásáról szóló pletykákat.

Amikor eleget ettem a második fogásból is, úgy döntöttem, hogy elérkezett a cselekvés ideje. Persze a koldusoknak biztosan nagy veszteséget jelentett az, hogy így nem jutottak el a süteményekig, de nem akartam megvárni azt, hogy a vendégek a lakoma vége felé felálljanak és mászkálni kezdjenek. Egymásra néztünk a mellettem ülő vészmadárral, majd Kjar a csőrébe kapta a süteményes villát a tányérom mellől és kirepült vele a terem végében nyíló hollóbejárón. Sajnos Germes fejedelem felfigyelt a madár távozására és gyanakvó tekintettel fordult felém:

– Hát ez meg mire volt jó, mester?

– Nem szeretném – vágtam bele az előre összerakott mondókába – ellenőrzés nélkül kijelenteni Saller parancsnok számára azt, hogy nem bujkál nyakazó rabló az udvarban. A tengeri rémek fondorlatosak... nem akarom az ő örvényeikbe hajtani a vizet...

– És ez hogy függ össze azzal, hogy a madarad lopja a király evőeszközeit? – kérdezte a fejedelem hitetlenkedve.

– Olvastam egy misztikus módszerről, ami egy frissen tengervízbe mártott háromágú szigony segítségével felkutatja a Mélyberántók szolgáit. Egy régi könyv lapjaira írt feljegyzés szerint viszont valójában nem számít az eszköz mérete és a süteményes villa is megteszi hosszú vasvilla helyett...

– Rendben, ez így valóban értelmes tervnek hangzik – válaszolt a fejedelem, ahogy ismét felemelte az evőeszközeit – de legközelebb szólhatnál előre is...

Mellesleg a vasvillás szörnykereső praktikáról valóban olvastam több helyen is, de Sebe mester egy régi könyvben komoly bizonyítékokat talált arra, hogy az egész a Mélyberántók átverése és teljesen hatástalan. Ami persze azt jelentette, hogy valóban lényegtelen volt a használt eszköz mérete...

Amíg én végiggondoltam ezt és elfogyasztottam néhány utolsó falatot, azalatt Kjar sürgősen bedobta az asztalról elvitt villát valami bokor alá, majd átrepült a Hollók Tornyába. Ott az ürügye egyszerűen

az volt, hogy egy bizonyos hajóskapitánnyal akar tárgyalni és szeretné kideríteni, hogy merrefelé szállt meg az illető. Erre valószínűleg gyors választ kapott, de ezután a kirakott étel kóstolgatásával húzhatta az időt addig, amíg lepergett odalenn a törpök homokórája és felhangzott a „Lemezt!” kiáltás. Ezután egy előre megtervezett kis kerülővel repült el a Kincstártoronyba és így pont a következő keresési szertartás befejeződésekor indulhatott el visszafelé a szent villámmal a csőrében.

A legkorábbi lehetséges érkezési idő körül majdnem cselekvésbe lendültem, amikor berepült a hollóbejárón egy idegen vészmadár, aki valami sürgős üzenetet adott át egy délvidéki főúrnak. Nem sokkal ezután azonban megérkezett Kjar is, aki az ablakok vonala fölött siklott végig a termen, hogy kerülje a felesleges feltűnést. A madár suhogó szárnyakkal szállt le mellettem és pontosan megtervezett ügyetlenkedéssel a földre ejtette a csőrében hordozott gyilkos eszközt. Ezután én gyorsan lemásztam a székemről, a társam pedig a figyelemelterelés kedvéért felborította a szárnyával a mellettem ülő kisasszony poharát. Ahogy a villa után nyúltam odalenn, fél füllel még hallottam a sopánkodást és a holló bocsánatkérését...

Végzetes hatalmat tartottam a kezemben.

Mélyen előrehajolva futni kezdtem az asztal közepe alatt. A hajszállaimat finoman súrolta a nehéz asztallap. Két oldalamon sorra siklottak el az asztal lábai. Lépéseim kopogása elveszett az udvari szóbeszéd és az evőeszközök csörgése között. A Hollók Tornyában gubbasztó törpök esetleg észlelhették mozgásomat, de a király játszadozó kutyáira nem fújtak riadót és én sem voltam feltűnőbb azoknál. A következő keresési szertartás is gyorsan közeledett, de tudtam, hogy még van elég homok a homokórában. A király testőrei éberren figyeltek, de nem láttak semmit az asztallapon keresztül.

Az asztal végénél már láthattam a zsarnok élénkzöld lábait, amelyek térdtől lefelé csupaszak voltak és magabiztosan támaszkodtak a kőpadlóra. Az orkok nem véletlenül jártak mezítláb: a bőrük állandó-

an megújult és szívósabb volt a szokásos lábbelik készítésére használt anyagoknál. Ebbe a ruganyos rétegbe még egy karddal sem volt könnyű belevágni, de puhafából farigcsált célpontokon kikísérleteztem, hogy a kisebb lábujjak között megakadhat a fegyver és így átszúrhatja az ot-tani feszes bőrt.

Az asztal végéhez érkeve lelassítottam, ahogy az asztal sarka alatt terpeszkedő kopó fenyegetően fordult felém. Itt már hallottam azt is, ahogy az uralkodó kedélyesen tréfálgozik a talpnyalóival. A kutya szerencsére hamar visszafordult a kőpadlóra kifolyt ételhez, én pedig vég-rehajtottam az egyetlen harci fogást, amit az életemben valaha gyakoroltam.

A szent villám belemélyedt a szörnyetegbe.

A zsarnok azonnal elnémult, csattanó nélkül hagyva az utolsó vic-cet. Kirántottam a csillámló acélt az elernyedt lábfejből. Puffanás és csörömpölés hallatszott a fejem felett. Felzengett az első sikoly. Sarkon fordultam és rohanni kezdtem visszafelé. Kürtszó és ordítozás visszhangzott a csarnokban. Sok hang próbálta fékezni a riadalmat, de mégis egyre több székből pattantak fel az udvaroncok.

Hideg tűz ragyogó csóvája szelte át az asztallapot. Számszeríjak csattanásai hallatszottak. Egy kutya fájdalmas vonítása szállt verseny-be a kürtökkel. Valaki mennydörgő léptekkel rohant el felettem az asztalon. A csarnokban eluralkodott a zűrzavar...

Hirtelen gyilkos fájdalom hasított a lábamba. Előrezuhantam, gör-csösen markolva a szent fegyvert. Kínzó erők szaggatták az izmimat. Szemem sarkából éppen láttam azt a kopót, ami utolért és meghara-pott. Forgott velem a világ, ahogy a gazda nélkül maradt állat elkezdett visszafelé húzni. Kiáltásaim elvesztek a csarnokban tomboló hangza-varban. Nem volt erőm arra, hogy visszahajoljak a szent villámmal. Rúgásaim hatására a kutya lassított, de még erősebben szorította a sebeimet.

A fájdalommal küzdve próbáltam arra összpontosítani, hogy vadá-

szatom sikerrel járt. Mivel a szikratündér uralta az ork testét a fejtől egészen a lábujjakig, így tudtam, hogy az Égi Vadász hatalma a romlott tündér-elmét is elérte. Persze ezután is felbukkanhattak szörnyetegek a palotában, de azokat a szokványosabb fajzatokat már sokféle eszközzel irthatták az utánam érkezők...

Hirtelen asztallaphoz simuló árnyalak suhant el felettem. A kopó megrezdült, elengedte a szétszagotott húsomat és morogva távozott. Az ép lábammal megéreztem a csordogáló nedvességet. A világ egyre sötétebbé vált...

Suhogó szárnyak löktek levegőt az arcomhoz. Három csillogó, éjfe-kete szem nézett rám közvetlen közlelről.

– Engedd el a fegyvert – szólalt meg a holló. – Elviszem a határokon túlra az Égi Vadász papjainak.

Kiegyenesítettem az ujjaimat. A szent villám a kőpadlóra esett.

– A viszontlátásra... – mondtam a szédüléssel küzdve.

– Búcsúzóom én is... de sajnós a búcsúnk végleges. – válaszolt a vén vészmadár, majd csőrébe vette a szent fegyvert és elrugaszkodott.

Társam távozása után hagytam, hogy kialudjanak a fények...